

Αἰολικός Ἀστὴρ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝ. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ

ΧΗΡΑΛ. Γ. ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ

ΔΗΜ. Η. ΨΩΜΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΕΝ ΤΩ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩ

Ο ΗΛΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Β. Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ δ.φ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ Παιδαγωγικαὶ ἰδέαι τοῦ Καντίου *Ἰωάν. Ὀλυμπίου*

Ἡ Κομωδία παρ' Ἑλλήσι *Βασ. Βασιλειάδου*

Φέλιξ Μόττλ *Doré Remy*

Οἱ Ἀνεμόμυλοι (Χρονογράφημα) *Ἀύγερινου*

Ἡ Μαύρη Καρδιά (Διήγημα) *Βάσου Ἀλιστραίου*

Ἅγιος Δημήτριος *Ἄνδρ. Γερωλύμου*

Παρισιναὶ Ἐντυπώσεις *Μαρίνου Σιγούρου*

Κυδωνιατικὴ Ζωή

Σὲ μιά μου Φίλη (ποίημα) *Μαρίας Ε. Ζάμπα*

Σκόρπια λόγια

ΕΙΚΟΝΙ ΕΣ

Ἰωάν. Ὀλύμπιος

Κωδωνοστάσιον Ἁγίας Φωτεινῆς Σμύρνης

Ἀνεμόμυλοι Κυδωνιῶν

Βορεία ἄποψις Κυδωνιῶν

ΑΙΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ	
Εν Κυδωνίαις	Μειζ. 2 1)2
Εν τοῖς χωρίοις	> 3
Εν τῷ Κράτει	< 3
Εν τῷ ἔξωτερικῷ φρ. χρ.	15

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
Κατ' ἀποκοπήν

ΧΑΡΤΑΠΟΘΗΚΗ & ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΩΝ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ Δ. ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑ

Ὁδὸς Παλαιὰ ψαράδικα Ν^ο 8 — Δίοδος Σιναίτικη Ν^ο 6 καὶ 7 δίοδος Κλειδαρᾶ Ν^ο 6 δίοδος Εὐαγγελικῆς σχολῆς Ν^ο 26.

ΣΜΥΡΝΗ

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΗΣ ΧΑΡΤΙΚΗΣ ΔΙ' ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ & ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ, ΧΡΕΙΩΔΗ ΓΡΑΦΕΙΩΝ & ΣΧΟΛΕΙΩΝ
ΕΙΣ ΜΕΓΑΛΗΝ ΠΟΙΚΗΛΙΑΝ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "Ο ΗΛΙΟΣ"

ΧΑΡΑΛΑΜ. ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ & ΔΗΜΗΤ. ΨΩΜΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΟΡΑ (ΒΕΖΕΣΤΕΝΙ)

ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ

Ἐπιστολοκεφαλίδων, Φακέλλων, Λογαριασμῶν, Συναλλαγμάτων, Διπλοτύπων, Ἐπισκεπτηρίων, Προσκλητηρίων, καὶ Ἀγγελτηρίων Γάμων Ἀρραβῶνων Βαπτίσεων Κηδειῶν καὶ Μνημοσύνων, Βιβλίων, Ἡμερολογίων, Περιοδικῶν, Ἐφημερίδων, κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Ἀναλαμβάνομεν τὴν κατασκευὴν σφραγίδων ἐξ ἐλαστικοῦ καὶ ὀρειχάλκου ὡς καὶ διαφόρους πινακίδας (ταμπέλας) ἐκ πορσελάνης.

ΑΙΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ

ΧΑΡΑΛ. Γ. ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ
ΔΗΜΗΤΡ. Η. ΨΩΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΕΝ Τῷ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙῶ.
"Ο ΗΛΙΟΣ,"

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ δ. φ.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΥ
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ ΚΥΔΩΝΙΩΝ
ΑΙ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑΙ ΙΔΕΑΙ ΤΟΥ ΚΑΝΤΙΟΥ

Ὁ διακεκριμένος Γυμνασιάρχης Κυδωνίων κ. Ἰ. Ὀλύμπιος, οὗ τὴν εἰκόνα μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως προτάσσομεν, τυγχάνει ὁ βαθεὺς τῶν Πλατωνικῶν δογμάτων μελετητῆς, ὁ εἶπερ τις καὶ ἄλλος ἐμβριθέστατα ἐγκύψας ἐν τῇ μελέτῃ τῆς φιλοσοφίας τοῦ Πλάτωνος, ὁ συγγραφεὺς τῆς οὐκ ὀνόματι καὶ πολυτίμου μελέτης τῆς ἀποκρυσταλλώσεως τῆς Πλατωνικῆς θεωρίας εἰς σύστημα πλήρες καὶ τέλειον, ἔργον γιγαντιαῖον ὅπερ μόνον ἀκάματος σπουδῆ καὶ ἀξύννοια φιλοσοφικῆ ἠδύνατον ἀγάγῃ εἰς αἴσιον πέρας μετ' ἐπιτυχίας ἐπισπασαμένης τὰ θεμότατα τῶν συγχαρητηρίων πανταχόθεν.

Ἡ κατωτέρω περισπούδαστος πραγματεία ἀναδείκνυσιν ἄνδρα ἐγκύψαντα ἐμβριθῶς εἰς παιδαγωγικὰς μελέτας κατέχοντα ἅμα τὸ μυστήριον τῆς σαφοῦς διατυπώσεως αὐτῶν, ἐφ' ᾧ πεποιθήμεν ὅτι διὰ τῆς δημοσιεύσεως ταύτης οὐ μόνον ἐξαιρέτων συμβολῆν εἰς τὰ Γράμματα παρέχομεν, ἀλλὰ καὶ ἐντροπῆμα πνευματικῶν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις.

* ... Ὁ Κάντιος εἶνε εἰς τῶν κρατίστων φιλοσόφων τῶν νεωτέρων χρόνων, ἡ ἰσχυροτάτη δ' ἀναμφιβόλως καὶ κριτικοτάτη **διάνοια** τῆς σοφῆς Γερμανίας.

Ὁ ἀνὴρ ἀφ' οὗ κυρίως χρονολογεῖται ἡ ἀναμόρφωσις, ἡ ἀκριβέστερον εἰπεῖν ἡ **ἀναγέννησις τῆς παιδαγωγικῆς**, ὡς ἐπιστήμης αὐτελοῦς καὶ ἀνεξαρτήτου, ἣτις πληθὺν ὀφείλμων ἄχρι σήμερον συγγραμμάτων ἔδωκεν εἰς τὴν ἐπιστήμην καὶ ἀνεπιλήστους παρέσχεν ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν καθόλου τῶν Εὐρωπαϊκῶν λαῶν, — ὁ πατὴρ τῆς παιδαγωγικῆς εἶνε ὁ φιλόσοφος τῆς Γενεύης, ὁ ἀθάνατος συγγραφεὺς τοῦ Αἰμιλίου (Émile, ou de l'éducation 1762) ἐνὸς τῶν ἀριστοτεχνικῶν τῆς πλουσίας καὶ ἀξιοθαυμάστου γαλλικῆς φιλολογίας. Ἐτερος Ἑλβετός, ὁ φιλόσοφος Πισταλότση (1746—1827), ὁ πατὴρ τῶν ὄρφανῶν, ὡς ὀνομάζει αὐτὸν ἡ ἐπὶ τοῦ μνημείου τῆς εὐγνωμόνου πατρίδος τοῦ ἐπιγραφῆ, ὁ κατ' ἐξοχὴν μαθητὴς τοῦ Ρουσσὸ καὶ τοῦ Καντίου κατὰ τὰς παιδαγωγικὰς ἰδέας, ἐγένετο ὁ εἰσηγητὴς τῆς **ἑποπτικῆς μεθόδου**, ἐν τῇ διδασκαλίᾳ καὶ ὁ πραγματικὸς ἰδρυτὴς τῶν Σχολείων τοῦ λαοῦ καὶ τῆς νεωτέρας **δημοτικῆς** ἐκπαιδεύσεως.

Οἱ συμπολίται τοῦ Περιλάεου, θέλοντες νὰ χαρακτηρίσωσι τὸ μεγαλεῖον τῆς **διανοίας** τοῦ Ἀναξαγόρου, χαριέντως ἐπωνόμασαν αὐτὸν ΝΟΥΝ, διότι ὁ **Νοῦς** ἀποτελεῖ τὸ κέντρον καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ κοσμολογικῶν συστήματος τοῦ Κλαζομενίου σοφοῦ. Πρῶτος δὲ γινώσκων ὅτι ἐκ τῶν φιλοσόφων τῆς Ἰωνίας ὁ Ἀναξαγόρας εἰσήγαγεν εἰς τὴν φιλοσοφίαν τὸν ΝΟΥΝ ὡς ἄρχην κοσμοποιίας, ἔξω τῆς ΥΛΗΣ ἐν σεμνῷ μεγα-

Σημ. * Ἀπηγγέθη τῇ 14 Σεπτεμβρίου ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Γυμνασίου Κυδωνίων.

λείω ὑπερκειμένην, ἡγεμονικὴν καὶ αὐτεξούσιον, διακηρύξας, ὅτι Νοῦς ὑπέρτατος διεκόσμησε καὶ διέπει τὸ ΣΥΜΠΑΝ, ὅτι οὗτος εἶνε ὁ ΑΙΤΙΟΣ τῆς τάξεως καὶ τῆς ἁρμονίας τοῦ Κόσμου, οὗτω δέ, παραβαλλόμενος πρὸς τοὺς πρὸ αὐτοῦ, ἐφάνη ὡσπερ “νήφων,, ὁ Ἀναξαγόρας, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Ἀριστοτέλους, μεταξὺ τῶν ἄλλων φιλοσόφων “ἀκριτα λεγόντων,, ὑπὸ μέθης τινὸς τῆς διανοίας. Οἱ συμπολίται τοῦ Καντίου ἂν ἤθελον διὰ μιᾶς λέξεως νὰ χαρακτηρίσωσι τὸν φιλόσοφον τῆς Καινιξβέργης καὶ νὰ ἐπιδείξωσι τὴν ἐνδύμνητον οὐσίαν καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ Καντιανοῦ συστήματος, θὰ ἐπινοήμαζον αὐτὸν ὁ ΝΟΜΟΣ, ἢ τὸ ΚΑΘΗΘΟΝ, διότι ὁ ΗΘΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ, ὡς ἀρχὴ ἡγεμονικὴ καὶ αὐτεξούσιος ἐν τῇ ἀνθρώπινῃ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΙ, ἀποτελεῖ ἀναμφισβητήτως τὸ κέντρον, περὶ ὃ στρέφεται ὁλόκληρον τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα τοῦ Καντίου.

Καὶ αὐτὸς ὁ βίος τοῦ μεγαλωνύμου τούτου φιλοσόφου, τοῦ ὁποίου ἡ ἱστορικὴ ἀξία καὶ ἀποστολὴ εἶνε παραπλησία πρὸς τὴν τοῦ Σωκράτους, φέρει βαθύτατα ἐγκεχαραγμένην τὴν σφραγίδα τῆς τάξεως καὶ τῆς ἁρμονίας τοῦ συστήματος αὐτοῦ παριστάμενος οἷον ἐμψυχον ἐκμαγεῖον καὶ ἀπαύγασμα τοῦ ΗΘΙΚΟΥ ΝΟΜΟΥ καὶ τοῦ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ, οὗ ἐναργέστατον παράδειγμα διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ τῶν συγγραμμάτων του ἔδωκεν εἰς τὸ Γερμανικὸν ἔθνος καὶ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ὁλόκληρον· διότι αἱ μεγάλαι δianoiai, οἱ ποιηταὶ μάλιστα καὶ οἱ φιλόσοφοι, εἶνε κτήμα οὐχὶ τῶν νόμοθεντων, ἀλλὰ συμπίπτει τῆς ἀνθρωπότητος. Ὅπως ὁ Ἀναξαγόρας ἀπεκρίθη πρὸς τὸν ἐρωτήσαντα τίνας ἔνεκεν ἐκρίνεν ἄξιον νὰ γεννηθῇ εἰς τὸν κόσμον: “ἵνα θεωρήσῃ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν τᾶξιν καὶ ἁρμονίαν τοῦ σύμπαντος,, οὗτω καὶ ὁ Κάντιος, κατὰ μίμησιν τοῦ φιλοσόφου τῆς Ἰωνίας διεκήρυξεν, ὅτι: δύο τινὰ προκαλοῦσιν ἀείποτε τὸν σεβασμὸν καὶ πληροῦσι θαυμασμοῦ ζωνοῦ τὴν ἀνθρώπινον ψυχὴν ἐφ’ ὅσον ἐμβαθύνει τις συγχρότερον καὶ ἰσχυρότερον εἰς τὴν μελέτην αὐτῶν καὶ τὴν θεωρίαν, ὁ ἀστεροεὶς οὐρανὸς ὑπερθεν τῆς κεφαλῆς μου καὶ ὁ ἠθικὸς νόμος εἰς τὰ βᾶθη τῆς ψυχῆς μου. Τὸ πρῶτον ἀπάγει τὴν διάνοιάν μου εἰς τὸ θέαμα τοῦ ἀπείρου, εἰς τὴν κατανόησιν τοῦ αἰδίου κόσμου, ὅστις φαίνεται ἀναρχος καὶ ἀτελεύτητος· τὸ θέαμα τοῦτο ἐκμηδενίζει ὑπὸ τινὰ ἐποπὴν τὴν ἀξίαν καὶ τὴν ὑπαρξίν μου ὡς ἐμφύχου ὄντος. Τὸ δεύτερον, ἡ ἐπίγνωσις τοῦ καθήκοντος δὴλον ὅτι, ἡ ἐκ τοῦ ἠθικοῦ ἀπορρέουσα νόμος, προάγει ἐπ’ ἀπείρου τὴν ἀξίαν μου ὡς λογικοῦ ὄντος, ἀνεξαρτήτου καὶ ἐλευθέρου, μὴ ὑποκειμένου κατὰ τοῦτο εἰς τὸν εἰμαρμένον καὶ ἀδήριτον νόμον τῆς ἐμφύχου δημιουργίας. Ἡ ἁρμονία τοῦ σύμπαντος καὶ ἡ ἁρμονία τοῦ ἠθικοῦ νόμου πληροῦσι τὴν ψυχὴν τοῦ γνησίως πλατωνικοῦ τούτου φιλοσόφου.

Οὐδὲν ἀπλούστερον καὶ κανονικώτερον τῆς ζω-

ῆς τοῦ Καντίου. Ἐγεννήθη, ἐσπούδασεν, ἐδίδαξε, συνέγραψε καὶ ἐφιλοσόφησεν ἐν Καινιξβέργῃ ἄχρι τῆς ογδόης δεκαετηρίδος τοῦ βίου του. Κατ’ ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἀρχαίους φιλοσόφους καὶ μάλιστα πρὸς τὸν Πλάτωνα, ὁ Κάντιος ὡς ὁ Σωκράτης, οὐδέποτε ἐξήλθε τῶν ὁρίων τῆς γενετικῆς του, πλὴν ὅτι ὁ Ἀθηναῖος σοφὸς τρεῖς ἐξήλθεν ἐπὶ στρατείαν ὡς ἰδιώτης μετὰ τῶν ἄλλων συμπολιτῶν του εἰς Ποτειδαίαν καὶ εἰς Βοιωτίαν. Καὶ ὅμως, πρᾶγμα παράδοξον, ὁ φιλόσοφος τῆς Καινιξβέργης, ὁ μηδεμίαν πλὴν τῆς πατρίδος του πόλιν καὶ χώραν ἰδὼν, ἠρέσκατο εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς γεωγραφίας καὶ εἰς περιγραφὰς ἡθῶν καὶ ἐθίμων μεμακρυσμένων χωρῶν. Ὁλόκληρος ὁ βίος του συνοψίζεται εἰς τὴν διδασκαλίαν καὶ εἰς τὴν ἐκδοσὴν τῶν συγγραμμάτων του. Εἰκοσιδιετής, τῷ 1746 — ὁ Immanuel Kant ἐγεννήθη τῷ 1724 — ἐξέδωκε τὴν πρώτην αὐτοῦ ἐπιστημονικὴν πραγματείαν, ἐδίδαξεν εἶτα ἐπὶ ἐναετίαν ὡς οἰκοδιδάσκαλος, καὶ ἔσχεν οὗτω τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσῃ καλῶς τὴν παιδικὴν καὶ τὴν νεανικὴν ἡλικίαν, καὶ ἀπὸ τοῦ τριακοστοῦ πρώτουέτους τῆς ἡλικίας του, 1755, ἐδίδασκειν ὡς ὑφηγητῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Καινιξβέργης. Ἦγε τὸ τεσσαρακοστὸν ἔκτον ἔτος, ὅτε, τῷ 1770, κατέλαβεν ὡς τακτικὸς καθηγητῆς τὴν ἔδραν τῆς λογικῆς καὶ μεταφυσικῆς, τ. ἐ. τῆς φιλοσοφίας, ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς πατρίδος του. Ἐκτοτε ἐκανόνισε τὴν ζωὴν του καὶ τὰς ἐπισήμους του ἀσχολίας μετὰ μαθηματικῆς ἀκριβείας.

Ἡ πρωία ἦτο ἀφιερωμένη, εἰς τὴν διδασκαλίαν καὶ τὴν μελέτην, ἢ μετὰ μεσημβρίαν εἰς περιπάτον τακτικόν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μονήρη, ἔξω τῆς πόλεως, πρὸς τινὰ δενδροστοιχίαν φυλλυρῶν, ἢ πρὸς τιμὴν τοῦ ὠνόμασαν οἱ συμπολίται του „δενδροστοιχίαν τοῦ φιλοσόφου,, Οἱ γείτονες ἐγνώριζον ὅτι ἦτο ἡ δευτέρα καὶ ἡμίσεια ἀκριβῶς μ. μ. ὅτε ὁ καθηγητῆς Kant ἐξήρχετο τῆς οἰκίας του “Ἀμφιβάλλω, ἔγραψε χαριέντως ὁ ποιητῆς Ἐρρίκος Αἶνε, ἂν τὸ ὄρολόγιον τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ τῆς Καινιξβέργης ἐπετέλεσε μετὰ μείζονος ἀκριβείας ἢ ὁ συμπολιτῆς αὐτοῦ Κάντιος τὸ ἐπίσημον ἔργον του“. Οὕτως ἐξηκολούθησε διδάσκων, συγγράφων, μελετῶν ἐπὶ εἴκοσι καὶ ἐπτὰ ἔτη. Τὴν ἔδραν του ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ κατέλιπε τῷ 1797. Τὸν βίον παρέτεινε ἄχρι τοῦ 1804. Ἐτελεύτησε σχεδὸν ογδοηκοντούτης.

Ἡ φήμη τοῦ Σωκρατικοῦ τούτου φιλοσόφου ηὔξηθη καὶ διεδόθη ἀνὰ τὴν Γερμανίαν λίαν βραδέως ἀλλ’ ἀσφαλῶς, ὅπως καὶ αὐτὸς βραδέως καὶ ἐπιπόνως ἐμόρφωσε τὸ φιλοσοφικὸν αὐτοῦ σύστημα, τὸ ὁποῖον συνεκλόνησεν ἐκ βᾶθρων τὸ γηραιὸν οἰκοδόμημα τῆς παλαιᾶς φιλοσοφίας καὶ ἀνεκίνησεν εἶτα τὴν Γερμανίαν καὶ τὸν κόσμον. Οἱ φιλόσοφοι τοῦ δεκάτου ογδόου αἰῶνος, οἱ ἐγκυκλοπαιδικοὶ μάλιστα ἐν Γαλλίᾳ, μετεχειρίζοντο τὸν ΛΟΓΟΝ ἵνα ἐλέγξωσι καὶ ἀ-

νακρίνωσι τὴν κοινωνίαν, τὴν θρησκείαν, τὴν πολιτείαν, ἢν καὶ ἀνέτρεφαν τέλος ἐκ θεμελίων. Ὁ Κάντιος ὑπέβαλεν εἰς αὐστηρὸν καὶ ἐπιμῶνον ἐλεγχον αὐτὸν τὸν ΛΟΓΟΝ, αὐτὴν δὴλον ὅτι τὴν νοητικὴν καὶ κριτικὴν δύναμιν τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος, ἵνα διαγράψῃ σαφῶς τὰ ὄρια καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς δυνάμεως ταύτης, ἥτις μετεωρίζει τὸν νοῦν εἰς τὸ ἀπείρου, εἰς τὰς ἀθεορίους σφαίρας τοῦ νοητοῦ κόσμου, καὶ παρεδρεύει ὡς νομοθέτης ἀνθέκαστος τῆς βουλήσεως ἐν τῇ ἀνθρώπινῃ ψυχῇ, αὐτὸς ὢν ὁ νόμος καὶ τὸ καθήκον. Ἐκ τοῦ ἐλέγχου τούτου προήλθον τὰ τρία σπουδαιότατα συγγραμματα τοῦ φιλοσόφου, ἢ πλὴν θρύλητος: “Κριτικὴ τοῦ καθάρου λόγου,, ἢ “Κριτικὴ τοῦ πρακτικοῦ λόγου,, καὶ ἡ “Κριτικὴ τῆς κρίσεως,, Ἡ νοῦσεν οὕτω, ὡς ὁ Σωκράτης, πλατείαι τὰς πύλας εἰς τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, ὑπέταξεν ὅλην τὴν φιλοσοφίαν τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος, κατέλιπεν ἄχρι σήμερον τὰς ἰσχυράς διανοίας, ἀνέδειξεν, ὡς ὁ Ἀθηναῖος σοφός, περιφανεῖς καὶ μεγαλωνύμους μαθητάς, οἵτινες ἐχώρησαν προσωπέρω εἰς τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν αὐτὸς μετὰ τὸ ἰσχυρὸν τοῦ πνεύματος ἐχάραξεν, καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἀνεδείχθη ἀληθῆς ἐδρευγέτης τοῦ ἔθνους του μετὰ τὰ γενναῖα διδάγματα τῆς ΗΘΙΚΗΣ, τῆς ἠθικῆς τοῦ “ἠθικοῦ νόμου,, ὅστις ἐπιβάλλεται ἀναποδράστως ὡς νομοθέτης ὑπέρτατος καὶ ὑπαγορεύει, ἢ ὀρθότερον εἰπεῖν, ἐπιτάττει ἀέλιπτε αὐστηρῶς τὸ ΚΑΘΗΚΟΝ οὐχὶ δι’ ἄλλον τινὰ λόγον, ἢ διότι εἶνε καθήκον, τ. ἐ. ἠθικὸν ἀξίωμα, ἀμετάστρεπτον, δυνάμενον ἐκάστοτε νὰ ἀνυψωθῇ εἰς “νόμον καθολικόν,, τῆς ἀνθρώπινης βουλήσεως, τῆς λογικῆς καὶ ἐλευθέρως.

Εὐνόητον ὅτι τὰ διδάγματα ταῦτα ἐμόρφωσαν ἰσχυροὺς καὶ ἀδαμαντίνους χαρακτήρας. Ἀπὸ τῆς Σχολῆς αὐτοῦ ἐξήλθεν ἐνθουσιώδης καὶ πάνοπλος ὁ ἀπόστολος τῆς ἐθνικῆς Ἐνότητος τῆς Γερμανίας, ὁ θερμοεργὸς ἰδεολόγος καὶ πατριώτης Φίχτε. Ὁ Κάντιος ἠθέλησε νὰ μορφώσῃ τὸν ἀνθρώπον, τὸ ἄτομον δὴλον ὅτι ὡς ἐν ἠθικόν, ἀντάξιον τῆς ἀποστολῆς του, κατὰ τὴν ἰδέαν τοῦ “Καθήκοντος,, τ. ἐ. νὰ διαπλάσῃ “χαρακτῆρας,, —, Πρώττε ἀείποτε ὡς εἰ εἶσαι νομοθέτης ἅμα καὶ ὑπῆκοος ἐν τῇ δημοκρατίᾳ τῶν λογικῶν καὶ ἐλευθέρων βουλήσεων—οὕτως ἐπιτάττει ὁ νόμος, τ. ἐ. τὸ ΚΑΘΗΚΟΝ. Δὲν εἶνε οὗτος ὁ τέλειος χαρακτήρ, ὁ μόνος φερέγγυος καὶ ἄξιος τοῦ ὀνόματος; Ὁ Φίχτε διὰ τῶν περιβοήτων αὐτοῦ “Δόγων πρὸς τὸ Γερμανικὸν ἔθνος,, συμπληρῶν τὸν διδάσκαλον, ἠγωνίσθη νὰ μορφώσῃ τὸν πολίτην καὶ πατριώτην, τὸν ἔχοντα ἐπίγνωσιν τῆς ἀποστολῆς του, ἵνα καταδάμασῃ τὸν ἀτομικὸν αὐτοῦ ἐγωϊσμόν, τὴν δίψαν πάσης διαφθοράς καὶ κακίας, καὶ ἀνυψωθῇ εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ καθήκοντος καὶ τῶν ὑπετέρων ἠθικῶν ὑποχρεώσεων ὡς ἀνθρώπου ἅμα καὶ ὡς πολίτου. Ἡ ἀρετὴ εἶνε ἀπείρησις τοῦ ἀτομικοῦ ἐγωϊσμοῦ, ἀπάρησις τοῦ ἰδίου συμφέροντος ὑπὲρ τῶν ἄλλων, κηρυττεῖ ὁ Φίχτε, καὶ ἕκαστος

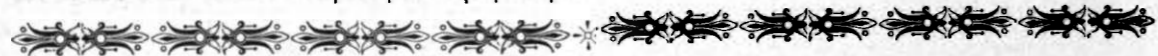
ὀφείλει ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἑαυτοῦ ἐνεργείας, τῆς θέσεως, ἢν κατέχει ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἐν τῇ ἐξασκῆσει τῶν καθηκόντων του, νὰ ἐργασθῇ, καθ’ ὅσον δύναται, εἰς τὸ κατ’ ἐξοχὴν εὐγενὲς ἔργον τῆς ἠθικῆς διαπλάσεως, τῆς ἠθικοποιήσεως τῆς κοινωνίας, οὐχὶ ἀπλῶς τῶν ἀτόμων δὴλον ὅτι, ἀλλὰ τοῦ συνόλου, τοῦ ἔθνους καὶ τῆς πατρίδος. Δὲν εἶνε οὔτως ὁ τέλειος πατριώτης καὶ ὁ τέλειος πολίτης; Ἴδου πῶς οἱ φιλόσοφοι μετὰ τὴν ἡμεῶν καὶ γλυκεῖαν φωνήν. τὴς ὑψηλῆς ταύτης Μύσης ἀπὸ τοῦ βλάστησιν τῶν σπουδαστηρίων του καὶ ἀπὸ τοῦ διδασκαλικοῦ βήματος, ἐμόρφωσαν τὸ Γερμανικὸν ἔθνος τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος! Δὲν εἶνε γενναῖον τὸ κατορθώμα καὶ τὸ εὐεργέτημα τῶν, τὴς ὑψηλῆς τῶν διανοίας καὶ τοῦ εὐγενεῦς τῶν φρονήματος ἀντάξιον;

Ὁ Κάντιος ἐδίδαξεν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ πλὴν τῶν ἄλλων φιλοσοφικῶν μαθημάτων, τῆς μεταφυσικῆς δὴλον ὅτι, τῆς λογικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς, καὶ παιδαγωγικῆς, ὡς συμπλήρωμα ἀναμφιβόλως τῆς ἠθικῆς, ἐχὼν ὡς βάσιν τῆς διδασκαλίας του τὸ ἐγχειρίδιον συναδέλφου. Ἐπειδὴ ἀπεμακρύνετο πολλὰ καὶ κειμένους ἐλευθέρως, ἐσημείωνε τὰς ἰδίας παρατηρήσεις εἰς φύλλα ἰδιαίτερα κατὰ τὴν συνήθειάν του. Τὰ σημειώματα ταῦτα παρέδωκεν ἐν ἔτος πρὸ τοῦ θανάτου, τῷ 1803, εἰς τινὰ τῶν νεαρῶν συναδέλφων του, τὸν Θεόδωρον Ρίνκ, ὅστις ἐξήτησε παρ’ αὐτοῦ τὴν ἄδειαν τῆς δημοσιεύσεως. Οὕτως ἐξεδόθη ἡ λαμπρὰ “περὶ παιδαγωγικῆς πραγματείας,, βιβλίον μικρὸν τὸν ὄγκον, ἀλλὰ πολυτιμὸν τὸ περιεχόμενον, τῆς βαθείας φρενὸς τοῦ Καντίου ἀντάξιον. Ἀντὶ πραγματείας ἐπιστημονικῆς δυσνοήτου ἔχομεν ἐνώπιον ἡμῶν μελέτην εὐληπτοῦ καὶ χαριέσσαν, σύντομον, ἀλλὰ μεστὴν βαθύτατων γνωμῶν καὶ παρατηρήσεων, διὰ καὶ ὑπερτερεῖ ἐν πολλοῖς τὸ κλασσικὸν συγγραμμάτιον τοῦ Πλουτάρχου: “Περὶ παιδων ἀγωγῆς,, ἂν τὸ σύγγραμμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἠρμηνεύετο ἄλλοτε ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς Σχολείοις καὶ Παρθενωγαγείοις, ἐξῆλθέ ποτε τῆς χειρὸς τοῦ Πλουτάρχου. Ἡ μικρὰ πραγματεία τοῦ Καντίου διαιρεῖται εἰς κεφάλαια ἕξ, ὧν προτάσσεται γενικὴ Εἰσαγωγή περιέχουσα τὰς ἀρίστους τῶν γνωμῶν, ἀποφθέγματα θαυμάσια.

Ὁ ἀνθρώπος εἶνε τὸ μόνον δημιουργήμα, ὅπερ εἶναι δεκτικὸν ἀγωγῆς καὶ παιδείας—οὕτως ἄρχεται τῆς Εἰσαγωγῆς τοῦ ὁ Κάντιος. “Φαμέν τὸν ἀνθρώπον” εἶναι ζῶον λογικόν, δεκτικὸν νοῦ καὶ ἐπιστήμης, — “εἶπεν ὁ Ἀριστοτέλης. Ἀγωγήν,, λέγων ἐννοεῖ ὁ Κάντιος πρῶτον τὴν θεραπείαν καὶ ἐπιμελίαν, ἢν ἀπαιτεῖ ἡ παιδικὴ ἡλικία, τ. ἐ. τὴν τροφήν, ὡς θὰ ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι, δεύτερον τὴν κυρίως καὶ κατ’ ἐξοχὴν ἀγωγήν ἢ ἀνατροφήν, ἥτις ἀπεργάζεται τὸν ἀνθρώπον, καὶ τρίτον τὴν μόρφωσιν καὶ παιδείαν. Κατὰ ταῦτα ὁ παιδευόμενος εἶναι παῖς, τρέφει-μος, καὶ μαθητής. Τὴν ὅλην ἀγωγήν διαιρεῖ ὁ φιλόσοφος εἰς φυσικὴν, ἢν ἔχει κοινήν πρὸς

τά ζωα ὁ ἄνθρωπος, κατὰ τὴν νηπιακὴν ηλικίαν, καὶ εἰς **πρακτικὴν** ἢ ΗΘΙΚΗΝ, ἥτις περιλαμβάνει τὴν **παιδείαν** ἅμα καὶ τὴν **μόρφωσιν**, δι' ἧς καθίσταται ἱκανὸς νὰ ζήσῃ ὁ ἄνθρωπος ὡς ὄν λογικὸν καὶ **ἐλεύθερον**, διότι πρακτικὸν ὀνομάζει ὁ Κάντιος, κατὰ τὸν Σταγειρίτην, ὅ,τι ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν ΗΘΙΚΗΝ, ἢ ἄλλως εἰπεῖν, πρὸς τὸ ἐλεύθερον καὶ αὐτεξούσιον τοῦ ἀνθρώπου. Πρὸς τὴν τριπλὴν διαιρέσιν, ἧς ἐμνημονεύσαμεν, ἀνταποκρίνεται τὸ τριπλοῦν ἀσχόλημα τῆς ὅλης ἀγωγῆς, ἥτις ὀφείλει νὰ μορφώσῃ τὸν **ἄλοον ἄνθρωπον**, καὶ εἶνε ἄρα «φυσική, διανοητική καὶ ἠθική ἀγωγή.» Ἡ διαιρέσις αὕτη ἀπὸ τοῦ Καντίου ἄχρι σήμερον ἀπέβη κλασσική, καὶ κατὰ ταύτην συνέταξε τὸ περιβόητον αὐτοῦ βιβλίον κατὰ τὴν πέμπτην δεκαετηρίδα τοῦ προηγουμένου αἰῶνος (1849 - 59) ὁ Ἄγγλος φιλόσοφος Ἐρβέρτος Σπένσερ.

Ἐν τῇ πραγματείᾳ τοῦ Πλουτάρχου, ἥτις καὶ ἐν Ἑσπερίᾳ ἀπὸ τῆς ἀναγεννήσεως τῶν γραμμάτων ἄχρι τοῦ Ρουσσῶ ἐκυριάρχει ἐν τῇ διδασκαλίᾳ καὶ ἐν τοῖς Ἐκπαιδευτηρίοις, ὑποφαίνεται σαφῶς ἡ διαιρέσις αὕτη καὶ τὸ τριπλοῦν ἀσχόλημα τῆς ὅλης ἀγωγῆς. Τρία τινὰ συμβάλλονται, λέγει ὁ Χαιρωνεὺς φιλόσοφος, ἢ τις τῶν μαθητῶν του, ὅπως ἀναδειχθῇ ὁ τρόφιμος τέλειος κατὰ τὸ δυνατόν: **ἡ φύσις, ὁ λόγος** καὶ τρίτον τὸ ΕΘΟΣ. Καλεῖ δὲ λόγον μὲν τὴν μάθη-

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Ἡ ΚΩΜΩΔΙΑ ΠΑΡ' ἙΛΛΗΣΙ

ἌΙ χαριεῖς τέμενος τι λαβεῖν, ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται ζητοῦσαι ψυχὴν εὖρον Ἄριστοφάνους,, (ΠΛΑΤΩΝ)

Ἄνευρισκομεν ἐν τοῖς φιλολογικοῖς δόγμασι τοῦ Ἀριστοφάνους τὴν ὀρθοφροσύνην ἣν ἐν τῇ

σιν, τ. ἔ. τὴν παιδείαν καὶ τὴν μόρφωσιν τοῦ πνεύματος, ἔθος δὲ τὴν ἀσκήσιν, τ. ἔ. τὴν πρᾶξιν καὶ τὴν μελέτην, ταῦτόν εἰπεῖν τὴν ἠθικὴν ἀγωγήν, διότι τὸ ΗΘΟΣ εἶνε πολυχρόνιον καὶ τὰς **ἠθικὰς** ἀρετὰς ὀρθῶς δύνανται τὰς **Ἐθικὰς** νὰ προσαγορεύσῃ, ἀπὸ τοῦ Ἑθους. Ἡ φύσις ἀνευ τῆς μαθήσεως εἶνε τυφλή, ἢ μάθησις ἀνευ τῆς εὐφυΐας ἑλλιπής, ἢ ἀσκήσις χωρὶς ἀμφοτέρων ἀτελής. Τὴν ἀφύπνιν δύνανται νὰ ἐπανορθώσῃ ἡ μελέτη καὶ ἡ μάθησις, τὴν εὐφυΐαν διαφθεῖρει ἡ ἠσθημία. Ὅσπερ ἐπὶ τῆς γεωργίας πρῶτον μὲν πρέπει νὰ ὑπερξῇ ἡ γῆ ἀγαθὴ, εἶτα ὁ φυτοφρόγος ἐπιστήμων, τρίτον τὰ σπέρματα σπουδαῖα, οὕτως ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς πρὸς μὲν τὴν γῆν ἀντιστοιχεῖ **ἡ φύσις** τοῦ παιδευομένου, πρὸς γεωργὸν ἐπιστήμονα ὁ παιδαγωγὸς καὶ ὁ διδάσκαλος, πρὸς τὰ σπέρματα αἱ ἠθικαὶ ὑποθήκαι καὶ τὰ σπουδαῖα διδάγματα. — Ἰδοὺ λαμπρὰ καὶ σοφώτατα δῆματα τῆς Πλουταρχείου πραγματείας. Ὁ Χαιρωνεὺς φιλόσοφος παραγγέλλει νὰ μὴ ἀμεληθῇ καὶ ἡ τῶν «σωμάτων ἀγωνία.», τ. ἔ. ἡ γυμναστική, τὸ μὲν χάριν τῆς διαπλάσεως τοῦ σώματος, τὸ δὲ καὶ πρὸς ῥώμην. Ἐχομεν ἄρα καὶ παρ' αὐτῶ τὴν τριπλὴν διαιρέσιν τῆς παιδαγωγίας εἰς φυσικὴν, διανοητικὴν, ἠθικὴν.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

πολιτικῇ καὶ ἠθικῇ. Ἐνταῦθα ἔτι δὲν εἶνε τὸ ἄτομον ὅπερ παύσει ἡ κριτικὴ του εἶνε γενική. Ὁ ἀντίπαλός του δὲν εἶνε ὁ Εὐριπίδης ἄλλ' ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου ἡ διαφθορὰ τοῦ αἰσθημάτος, ἡ ὀλιγορία τῆς ἀφελοῦς ἐκείνης ἀπλότητος, ἥτις ὑπηγόρευσε τὰ ἀριστοτεχνήματα τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος τοῦ Περικλέους. Ὁ Εὐριπίδης ἀναντιρρήτως δὲν τυγχάνει μέτριος συγγραφεὺς, ἀλλ' αὐτὰ ταῦτα τὰ σπάνια προτερήματά του καθιστᾶσι κινδυνωδεστέραν τὴν ἐπίδρασίν του. Θαυμαστός ἐν τῇ ἔξεικονίσει τῶν τῆς ψυχῆς αἰσθημάτων, ὡς λέγει ὁ Κοκκιντιλιανὸς, καὶ ἰδίᾳ ἐκείνων ἄτινα διεγείρουσι τὸν ἔλεον, ἐκπλήσσει, εἰσδύει καὶ τὸ ἀνάρπαστον ἀκροατήριόν του ἀγνοεῖ πλέον νὰ διακρίνῃ τὴν κενὴν ἔμφανσιν ἀπὸ τοῦ ἀληθοῦς αἰσθημάτων. Ὁ Αἰσχύλος καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἠθέλησαν ἰδίᾳ νὰ ἀπασχολήσωσι τὰς ψυχὰς διὰ μεγάλων καὶ ὑψηλῶν σκέψεων παρ' αὐτοῖς τὸ ζωηρότερον πάθος μένει ἀπλοῦν καὶ φυσικόν, φυλάττον τὴν γαλήνην καὶ τὸ μέτρον ἐκείνο ὅπερ τυγχάνει τὸ μεγαλῆτερον θέλγητρον τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων. Ὁ Εὐριπίδης δὲν προτίθεται τὴν κάθαρσιν καὶ διδασκαλίαν θέλει νὰ συνταράξῃ, νὰ καταπλήξῃ τὴν ψυχὴν ἐκκλίνει εἰς ὑπερβολάς, συσσωρεύει ἐπεισόδια καὶ θεατρικὰς ἐκπλήξεις. Ἡ μορφὴ τῶν ἐννοιῶν του εἶνε ἔτι μᾶλλον ἠλλοιωμένη ἀποφθέγματα, παραδοξολογίαι, λεπτολόγια τεχνικὰ ἐπιχειρήματα ναρκοῦσι τὴν συγκρίνησιν, φθειρόντα τὴν καλαισθησίαν ἐκαστος τῶν ἡρώων τοῦ Εὐριπίδου καὶ

τῶν ἡρωίδων του ἔτι τυγχάνει δῆτωρ. Ἡ ποιησις δὲν ζῆ εἰμὴ ἐκ τοῦ ἰδεατοῦ ταπεινοῦται καὶ τὸ πεζὸν προσπελάζει, ἐὼν καταλίπη τὰς ἀγνάς χώρας ἔνθα φιλεῖ νὰ πλανᾶται. Ἐπομένως τί γίνεται ὁ ἱερός Χορὸς παρ' Εὐριπίδῃ μετὰ τῆς ἀφελοῦς του πίστεως καὶ τοῦ μεγαλοπρεποῦς καὶ αἰθερίου του μεγαλείου; Δὲν εἶνε πλέον εἰμὴ πλατῆγμα λέξεων κενῶν ἐννοίας.

Ἡ φιλολογικὴ παρακμὴ συσχετίζεται πρὸς τὴν ἠθικὴν παρακμὴν ὁ καθάριον τὴν αἰσθησιν, ἐν τῇ ἀποκαθίστησι τὰ ἀγνά τοῦ βίου ἀξιώματα. Ὁ Ἀριστοφάνης ἐπεχειροῦσε τὸ τοιοῦτον διὰ τῆς κριτικῆς καὶ τοῦ παραδείγματός του διὰ τῆς κριτικῆς του μεταστρέφον εἰς τὸ γελῶν τὴν ἐμφανσιν καὶ τὴν λεπτολογίαν διὰ τοῦ παραδείγματος τοῦ ὀμιλῶν αὐτὸς οἶτος μετ' ἀπαραμίλλου Ἀττικισμοῦ, τὴν ὠραίαν ἐκείνην γλῶσσαν, τὴν ἐκνευρισμένην, τὴν διυλιζομένην, τὴν φθειρομένην ἐν ταῖς χερσὶ τῶν ἀντιπάλων του.

Ἡ Ἀριστοφάνειος Μοῦσα οὐδὲ τῶν θεῶν ἔτι ἐφείσθη. ἐν τῷ Πλούτῳ, ἐν ταῖς Ὀρυσίαις, ἐν τοῖς Βατραχοῖς, σφόδρα κατ' αὐτῶν ἐπιτίθεται. Οὐδαμῶς ὀφείλομεν νὰ ἐκπληττώμεθα πρὸ τῶν ἀνευλαβῶν τούτων ἀσεϊσῶν του, γινώσκοντες τὰς προνομίας τῆς ἀρχαίας Κωμωδίας καὶ τὴν Ἀθηναϊκὴν κωμωδίαν. Οἱ κωμικοὶ ποιηταὶ ἴσχουν ἀπεριόριστα δικαιώματα οὐδένα δὲ αὐτῶν παρέδωκεν ἡμῖν ἡ ἱστορία κατηγορηθέντα διὰ τὸ παράτολμον τῶν σκηνικῶν του συνθέσεων. Ἡ ἔλευθερία αὕτη ἐξετείνετο καὶ εἰς τὰ τῆς θρησκείας. Ὁ Ἀθηναϊκὸς λαὸς, ὀξὺς, χαρῖεις, ὁ διὰ μιᾶς λέξεως ἐννοῶν, ὀφίλοσκομμῶν οὗτος λαός, δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι οἱ θεοὶ του οὐχὶ δυσαρέστως ἀπεδέχοντο τὰ σκώματα. Οἱ Ἕλληνας ἄλλως τε δὲν φαίνονται ἐκ πίστεως προσηλωθέντες εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν. Πλὴν τῶν ἀνεπτυγμένων τάξεων αἰτίνας ἐν τῇ εὐθείᾳ ταύτῃ τῶν θεοτήτων ἱεραρχία οὐδὲν ἄλλο διέβλεπον, εἰμὴ εὐφυᾶ ἀλληγορίαν, αὐτὸς ὁ λαὸς προσηλοῦτο ἰδίᾳ εἰς τὰς τελετὰς, τὰς θυσίας, τὰ ἄσματα, τοὺς χορούς, τὰ συμπόσια, τὰ θεάματα, πρὸς πᾶσαν ἐξωτερικὴν τῆς λατρείας πομπήν, ἧς ἡ μεγαπρεπὴς ἐπίδειξις καὶ ἡ ποικίλη τάξις διεσκέδαζον τὴν περιέργειάν του. Ἀλλὰ ποῦ ἴχνος σοβαρᾶς πίστεως, διαπύρου εὐλάβειας, δογματικῆς συζητήσεως; Θρησκεία αἰσθηματικὴ καὶ ποιητικὴ ἢ εἰδωλολατρεία ἐγένετο ἀποδεκτὴ ἐν Ἀθῆναις διὰ τῆς φαντασίας οὐχὶ διὰ τοῦ ὀρθοῦ λόγου ἠκολούθουν τοὺς τύπους ἀνευ ἐνδομύχου εὐλαβοῦς θεραπείας. Οὕτω τὸ ἀκροατήριον ἄπειχε τοῦ νὰ ὑπερασπίσῃ τοὺς ἐν πλήρει θεάτρῳ προπηλακισμένους θεοὺς του ἐπαφίνον τὴν φροντίδα τῆς ὑπερασπίσεως εἰς αὐτούς — ἐὰν ἴδυναντο.

Ἡ θρησκευτικὴ θρασυτεία δὲν ἦν ἄλλως τε πρᾶγμα πρωτοφανές οἱ Ὀμηρικοὶ θεοὶ ἦριστα ἐπλάσθησαν ὅπως ἐμπνεύσωσι τὸ σέβας καὶ ἡ σοβαρότης τοῦ ἀθανάτου ποιητοῦ οὐδέποτε τοσοῦτον ἀσμένως φαιδρύνεται ὅσον πρὸς περιγραφὴν τῶν σιζυγικῶν δυστυχημάτων τοῦ ἀτυχοῦς Ἡφαίστου, τῆς δυστροπίας τῆς Ἥρας, καὶ τῶν φιλοτήτων τῆς Ἀφροδίτης. Ἀναμνη-

βόλος ὁ Ἀριστοφάνης ζωηρότερον ἐπιτίθεται, ἀλλὰ γινώσκει καταλλήλως νὰ ἐκλέγῃ τοὺς θεοὺς καθ' ὧν τὰ βέλη του τοξεύει. Ἡ Ἀθῆνᾴ καὶ ἡ Δημήτηρ ἦσαν πάντοτε σεβασταί, ἐτύγγανον αἱ δύο τῶν Ἀθηνῶν προστατίδες καὶ ὁ λαὸς μᾶλλον ἐξ ἔθνικου πνεύματος ἢ εὐλαβείας δὲν ἐπέτροπεν ὅπως διακωμωδῶνται ὁ Ζεὺς, ὁ Ποσειδῶν, ὁ Πλούτων μολὶς θίγονται. Πρὸς τίνας δὲ κατοίκους τοῦ Ὀλύμπου ἐπεφύλασεν ὁ ποιητὴς τοὺς σαρκασμούς του; Πρὸς τὸν δολοέοντα Ἐρμῆν, τὸν θεὸν τῆς μέθης Βάκχον καὶ τὸν θεὸν τῆς κτηνώδους ἰσχύος Ἡρακλῆ.

Πρὸς ἀποφυγὴν πιθανοῦ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν του κινδύνου κατηγορίας δι' ἀσέβειαν, ἐγείρει διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ὅ,τι καταστρέφει διὰ τῆς ἑτέρας καὶ εἰς τὰ διαλογικὰ σκώματα ἀντιτίθει τὸν λυρικὸν ἐνθουσιασμόν τῶν ὕμνων του. Ἀλλ' ἡ ἀντίθεσις εἶνε μόνον φαινομενικὴ. Ὄταν ὁ ποιητὴς λατρεύῃ προπηλακισθέντα θεόν, ὅταν καίη θυμίαμα πρὸ ἀγάλματος ὅπερ μετ' οὐ πολὺ θέλει κυλίσει ἐν τῷ βορβόρῳ, τὸ τοιοῦτον ἀποδεικνύει τὴν ὑπ' αὐτοῦ διάκρισιν τῆς θεότητος ἀπὸ τῶν ταπεινόντων αὐτὴν ἀνθρωπίνων συμβόλων. Ὁ Θεὸς ὃν τιμᾷ καὶ σέβεται ἐν τοῖς χορικοῖς τυγχάνει ὁ τῆς Ἑλευσίνης Θεός, Ἐκείνον ὃν ἀνεγνωρίζον πάντα τὰ πεφωτισμένα πνεύματα, ὃν καὶ ὁ ὄχλος αὐτὸς ἐμάντευε διὰ τῆς ὀρθοφροσύνης του Ὁ ὕμνος ἀπευθύνεται πρὸς τὸν ἀληθῆ ΘΕΟΝ τὸδὲ σκώμμα δὲν πατάσει ἢ τὰς ποικίλας μεταμφιέσεις ἅς τὸν ἐνέδυσεν ἡ ἀνθρωπίνη ἀγνοία καὶ δεισιδαιμονία.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Βασ. Βασιλείδης

ΦΕΛΙΞ ΜΟΤΤΛ.

Ὁ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον **DORÈ REMY** ἔγκριτος λόγιος ἀποτελεῖ ἀθθεντιαν ἐν τοῖς μουσικοῖς ζητήμασι, τυγχάνων εὐφημῶτα γνωστὸς ἐν τῷ διεθνῆ Ἑυρωπαϊκῷ τύπῳ διὰ τῶν περὶ Μουσικῶν ἔργων βαθυνωμένων κρίσεών του. Διὰ τῆς ἀποστολῆς τοῦ κατωτέρω ἐπιβαίρου δημοσιεύματός του, ὑποσχεταί ἡμῖν ὁ ἰσαδελφός φίλος τὴν τακτικὴν καὶ πολὺτιμον ἐν τῷ Αἰολικῷ Ἀστέρι συνεργασίαν του.

Ὁ πρὸ τινων ἐβδομάδων ἰκποβίωσας διάσημος διευθυντῆς ὀρχήστρας Φέλιξ Μόττλ Γερμανὸς τὴν καταγωγὴν ἴστο ἀκριβῶς κατὰ τὸν Αἰστ καὶ Βάγνερ **“ὁ διευθυντῆς τῆς ὀρχήστρας τῆς ἐκφράσεως.”** Ἡ φήμη καὶ ἡ ἰκανότης αὐτοῦ ἦσαν ἀπέραντοι ἰδίᾳ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἔργων τοῦ Βάγνερ.

Ὁ Μόττλ. ἵστικ ἀπὸ μυκοῦς ἠλικίας εἰ-

χε δείξει θαυμάσια σημεῖα τῆς μελλούσης μουσικῆς αὐτοῦ δεινότητος, δεκαεναετήτης τὴν ἡλικίαν συνεστήθη εἰς τὸν Βάγνερ ἐν Βιέννῃ, ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου ἐξετέλεσεν ἐπὶ κλειδοκυμβάλου ἀπὸ μνήμης διάφορα τῶν ἔργων τοῦ ἐξόχου μουσουργοῦ, ὅστις θαυμάσας τὸ μουσικὸν τάλαντον τοῦ νεαροῦ Μόττλ τῇ μεσολαθήσει καὶ τοῦ Χάνς Ρίχτερ, προσεκάλεσεν αὐτὸν εἰς τὰς πρώτας παραστάσεις τῶν ἔργων του ἐν Βεϋρέτ, διορίσας αὐτὸν „Solorepetitor” καὶ ἀναθέσας αὐτῷ τὴν ἀναθεώρησιν τῶν μερῶν τῆς **τετραλογίας**.

Ὅποῖος ἦτο ὁ θαυμασμὸς καὶ ἡ ἐκτίμησις τοῦ Βάγνερ πρὸς τὸν Μόττλ μαρτυρεῖ ἡ ἐπιστολὴ αὐτοῦ πρὸς τὸν Νεϋμαν κατὰ τὸ 1879. “Ἐὰν παρὰ τὸ Σιλδ ὑπάρχει θέσις κενή, σὲ παρακαλῶ θερμῶς καὶ ἐπιμόνως νὰ διορίσης **ἐκτάκτως** τὸν ἀξιόλογον καὶ νεαρὸν Μόττλ τῆς Βιέννης. Ἡ εὐφυΐα καὶ ἡ ἰκανότης του καταπλήσσουν, τὸν γνωρίζω ἐκ πείρας. Θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ νὰ μάθω ὅτι τὸ θέατρον διευθύνεται ἀπὸ δύο μουσουργοὺς τόσον ἐξόχως πεπρωκισμένους, δραστηρίους καὶ εὐγενεῖς. . . .”

Με ἐκφράσεις δὲ περισσότερον ἐπαινετικὰς τὸν συνίστα, ὀλίγον βραδύτερον, εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Μεγάλου Δουκικοῦ θεάτρου τῆς Δαρμστάτης.

Τὴν πρώτην ἐκπαίδευσιν αὐτοῦ ὄφειλεν ὁ Μόττλ εἰς πλουσίαν πριγκηπικὴν Αὐστριακὴν οἰκογένειαν παρὰ τῇ ὁποίᾳ ὁ πατήρ του εἰργάζετο.

Κάποιος Κρόμαρ σοβαρὸς καὶ* καλὸς ὑπάλληλος παρὰ τινι συμβολαιογράφῳ ἔδιδε μαθήματα μουσικῆς εἰς τὰ παιδιά, ἐν οἷς καὶ ὁ Μόττλ ὅστις ἐφαίνετο ἔχων ἐκτακτον κλίσινας εἰς τὴν μουσικὴν. Ἐννεαέτης συνεθετε διάφορα μουσικά τεμάχια!

Ἀκολούθως εἰσῆλθεν εἰς τὸ γυμνάσιον καὶ εἰς τὸ Ὁρδεῖον τῆς Βιέννης ἐνθα ἔσχεν ὡς διδασκάλους τὸν Ἐλλμμεσβέργερ καὶ τὸν Ἐρββέη.

Ἐνθουσιασθεὶς ἐκ τῶν ἔργων τοῦ Βάγνερ, ἐπεθύμει νὰ διευθύνῃ τὰ μελοδράματα τοῦ ἐνδόξου τῆς Λειψίας συνθέτου. Καὶ ἡ εὐκαιρία τῷ ἐδόθη καθὼς τότε παριστάνοντο ἐν Βεϋρέτ.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἡ δόξα καὶ ἡ προαγωγή τῷ ἐξησφαλίσθησαν. Ἐγένετο ἀλληλοδιαδόχως „Hof Kapellmeister” ἐν Καρλούῃ διευθυντῆς τοῦ θεάτρου καὶ τῆς

ὀρχήστρας τῆς αὐλῆς, καὶ εἶτα γενικὸς διευθυντῆς τῆς ὀρχήστρας. Ἡ Καρλούῃ ἐγένετο σπουδαιότατον μουσικὸν κέντρον, ἐνθα προσήρχοντο πανταχόθεν ξένοι ἵνα ἐντυφήσωσι εἰς τὰς θαυμασίας ἐκτελέσεις τῶν ἔργων τοῦ Βάγνερ, Γκύλ, Μοζάρτ, καὶ Βερλιόζ.

Ἐν Βεϋρέτ διεύθυνε τὴν “Τανάουζερ” τὸ Φάντασμα Πλοίου, καὶ τὸν “Τριστάνον,” τοῦ Βάγνερ. Ἐκ τῶν συνθέσεων αὐτῶν διακρίνονται: Füsst und Sānger, νέα συμφωνία, διάφορα Lieders, καὶ διάφορα συνθέσεις διὰ κλειδοκύμβαλον. . . .

Προσεβλήθη καθ’ ἣν στιγμὴν διεύθυνε τὴν ὀρχήστραν ἐν τῷ θεάτρῳ! . . . αἰσθανόμενος τὰς δυνάμεις αὐτοῦ ἐκλιπούσας, προσεκάλεσε τὸν πρῶτον τετραχορδιστὴν ἵνα ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν, μόλις σχῶν τὸν καιρὸν νὰ μεταβῇ εἰς τὸ δωμάτιόν του ἐν τῷ θεάτρῳ ἐνθα καὶ ἔπεσε! . . . Ἐμεινεν ἐκεῖ ὡς νεκρὸς ἐπὶ τινὰς ὥρας! . . . Ἐἶτα μετέφερον αὐτὸν εἰς τὸ οἶκόν του καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον ἐνθα μετὰ τινὰς ἡμέρας καὶ ἀπέθανε! . . .

Ἡ Γερμανία κλαίουσα πενθεῖ, ὁ δὲ μουσικὸς κόσμος θρηνεῖ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ὄντως ἐξόχου μουσουργοῦ.

Doré Remy.

ΥΜΝΟΣ ΑΙΟΛΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ

Μικρασιανόν μου ἄστρον
σὺ τὰς νεαρὰς ψυχὰς
θὰ φωτίσης τῆς πατρίδος
μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ σκορπῆς!

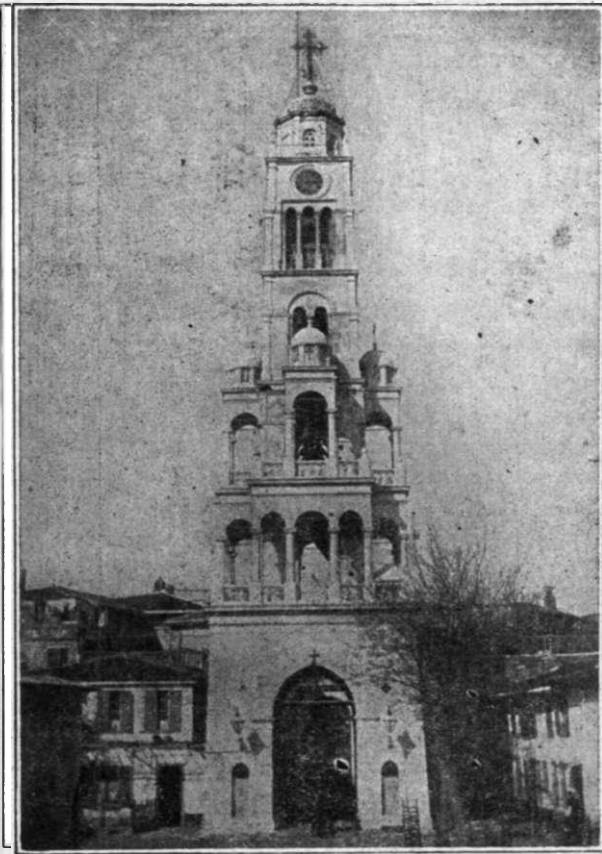
Σέ ζηλεύουν ἀπ’ ἐπάνω
τ’ ἀστεράκια τ’ οὐρανοῦ
λαμπηδῶν τῆς **Αἰολίδος**
θρυαλλίς καινὴ φανοῦ!

Ὅμοιάσεις μὲ ἐκείνο
ποῦ κυτᾶξαν μιὰ φορά
τὰ Χριστούγεννα οἱ Μάγοι
μὲ ἀνέκφραστη χαρὰ!

Κυδωνία Γ. Τριανταφύλλου

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ
Ι. ΝΑΟΥ ΑΓΙΑΣ ΦΩΤΕΙΝΗΣ ΕΝ ΣΜΥΡΝΗΙ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ
ΟΙ ΑΝΕΜΟΜΥΛΟΙ

Εὐρύσκομαι πρὸ τῶν ἐρειπίων των, τῶν ἐπειδεικνυόντων τὴν μόνην ἴσως ἀρχαιολογικὴν ἀξίαν τῆς πόλεώς μας

Ἄφωνα, πλήν μεγαλοπρεπῆ, ἴστανται πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ πανδαμάτορος χρόνου, ἀκριβέστερον δ’ εἰπεῖν πρὸ πάσης ἀμνηλετικῆς ἐφευρέσεως.

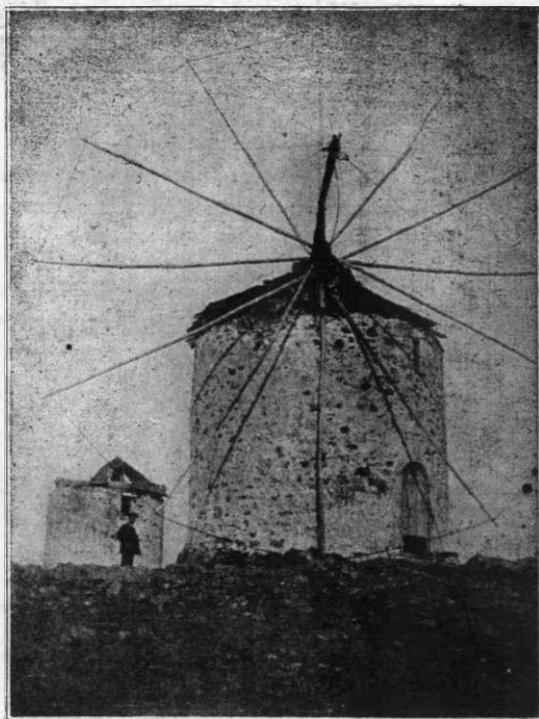
Ἡ ἀράχνη, ἀλάνθαστον σύμβολον πάσης παρακμῆς, ἐρημώσεως καὶ ἀθλιότητος, ἡσύχως ὑφαίνει τὸν καλλιτεχνικώτατον ἰστόν της καὶ ἡ φιλοσοφικὴ γλαῦξ εὖρε τὸν ἡσυχαστήριον θρόνον της, ἀνασσα τῆς μονώσεως καὶ τῆς δυστυχίας πάσης ἀρχαίας δόξης.

Τὸ ἄσμα τοῦ ἀρειμανίου μυλωνοροῦ δὲν ἀντηχεῖ πλέον συνοδεῦον τὸν ἑσθμὸν

ἐκεῖνον τὸν γλυκύτατον, ὃν ἐχάριζον τὰ τέσσαρα τοῦ ὀρίζοντος σημεῖα, ἐξυμνοῦντα τὴν ἀρετὴν τῆς ἐργασίας ἐμφαντικώτατα.

Ὅλα ἐκεῖ ἐσιώπησαν. Μόνον ἡ κληρονόμος πάσης παρελθούσης χαρᾶς ἡ θλίψεως, ἡ ἰλαροτραγικὴ ἀνάμνησις λαλεῖ πρὸς τὸν τυχαῖον διαβάτην ἢ περιπατητὴν, τὸν θάνατον πρὸς τὴν ζωὴν τὸ παρελθὸν πρὸς τὸ ἐνεστὸς καὶ τὸ πικρὸν καὶ ἀβέβαιον μέλλον.

Ἀκούεται λέγουσα, : Δυστυχημένε Κόσμε ! ἐζήτησας τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν τέχνην ἵνα, ἐπ’ ἐλπίδι ἀναστάσεως, ἐγκαταλείπων τὴν Ποίησιν τὴν καθαρὰν, τὴν ἀγνήν ὀρωμαντικότητα, τὸ σύνολον τῶν δώρων τῆς ἀθάνας φύσεως, εἰσέλθῃς εἰς τὸ πνιγηρὸν χάος ἀτμῶν, ἠλεκτρισιμῶν μαγνητισμῶν καὶ μυρίων ἄλλων ἐξωφρενικῶν καὶ φοβερῶν στοιχείων, δημιουργήσης δὲ θύματα μονοῦ καὶ καταστήσης

**ΑΝΕΜΟΜΥΛΟΙ
ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΛΟΦΟΝ
ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΗΛΙΟΥ
ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ**

τὸν πλανήτην τοῦτον κλανθμῶνα ἀπέραντον, ἐν ᾧ τὸ φάσμα τῆς Εἰρήνης δὲν εὐρίσκει πρὸ τοῦ χειμάρρου τοῦ ἀνθρωπίνου αἵματος ποῦ νὰ καταυλισθῇ!

Ἄλλ' ὁ κόσμος πρὸ τῆς φωνῆς τῆς φιλοσοφίας καὶ τοῦ θεμβασμοῦ φράττει τὰ ὦτα, λησμονεῖ τὸ παρελθόν, ἐν πολλοῖς καὶ αὐτὸν τὸν **ΘΕΟΝ** του καὶ τυφλῶς ὑπογράφει τὴν συνθήκην τοῦ ἐξελισσομένου βίου, τοῦ βίου τῶν ἀγώνων, τῆς φρικτοτέρας, ἢν ἄχρι τοῦδε ἐγνώρισε πάλης.

Ἐν τῷ κωνηγίῳ τῆς ὕλης ζητεῖ τὴν ἰδέαν, ἢν οὐδέποτε ἐμπράκτως συλλαμβάνει.

Ἦπειτα, θῦμα αὐτῆς ἔλλογον καὶ ἐν τῇ πτώσει του ταύτη παρασύρει καὶ ἑτέρας γενεάς. Καὶ ὅλος οὗτος ὁ ἀγὼν συμπληροῦται διὰ μιᾶς ἀληθοῦς ἰδέας, τῆς ἰδέας τοῦ θανάτου.

Ἐὐτυχῶς βλέπω τὰ εἰρήπια διὰ πληρεξουσίου των διαμαρτυρούμενα.

Ἐξφορονήθησαν ὑπὸ τοῦ πνεύσαντος ζεφύρου, ἐπιτρέψαντος τὸν μόνον ἐπὶ τῆς

κορυφῆς λόφου τινὸς τῆς πόλεως, μεθ' ὅλην τὴν προόδον, ζῶντα ἔτι ἀνεμόμυλον, νὰ τανύσῃ ὑψηροφάνως τὰς λευκάς του πτέρυγας καὶ ἀρχίσῃ ἐν θνητῶ τὰς δρακοντείους στροφάς του ὡς ἄλλος κατανακτισμένος ἦρως.

Ἄλλ' οἱ ἰσχυροὶ ἔπνιξαν τὸ δίκαιόν του καὶ οἱ κρωγμοὶ τοῦ πελωρίου του ἄξονος ὁμοιάζονσι μᾶλλον πρὸς ἐπιθανάτιον ῥόγγον ἢ τὴν ἀπήχησιν τοῦ κωνεῖου του ἔσματος, πρὸ τοῦ ὁποῖου ὁ ἀπόμαχος μιᾶς παρφημένης πλέον τέχνης λευκόθριξ μυλωθρὸς εὐλαβῶς κλίνει τὸν ἀσχένα ὡς συνρεῖπιον τῆς ἐπιούσης καὶ εἰς τὸν συγκινούμενον καὶ ἀσχάλλοντα θεατὴν ἐπισφραγίζει τὸ δράμα διὰ τοῦ ἀληθοῦς ἐπιλόγου.

Ἄϊ! Παιδί μου! Πᾶν καὶ τοῦτοι! βλέπετε τὸν καπνὸν τῶν ἐργοστασίων ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν πόλιν; Αὐτὸς μᾶς ἐμαύρισε. Καὶ πῶς ἦταν δυνατόν νὰ μὴ λείψουν οἱ ἀνεμόμυλοι; τοὺς ἐχάσαμεν ὁλότελα ἀπὸ τότε ποῦ οἱ ἴδιοι οἱ ἄνθρωποι ἔγειναν σωστοὶ **ΑΝΕΜΟΜΥΛΟΙ!**

— Ἀλήθεια! Ὅποση μετουσίωσις εἰς

τὸ φρόνημα τῶν ἀνθρώπων!

— Καὶ ὁποία φιλοσοφία εἰς τοὺς ἀφελεῖς λόγους τοῦ μυλωθροῦ!

— Καὶ τὰ Ἐρείπια ἐπιμαρτυροῦσι!

— Ὡ! Ἄνεμόμυλοι!!!

Κυδωνία

Ἀύγεινός

**Ἡ ΜΑΥΡΗ ΚΑΡΔΙΑ
ΠΡΟΤΟΤΥΠΟΝ ΚΥΔΩΝΙΑΤΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ**

Ἡ καταφρονημένη ζωὴ τῆς Κυρίας Ἑλένης δὲν εἶχε τόπο σὲ καμμιὰ καρδιά.

Ἡ κυρὰ Ῥηνοῦλα σ'τὴν τρικυμία τῆς ψυχῆς τὴν ἀνέλπιστην ἔγυρε.

Φαρμακοποιημένη χρόνια τώρα, δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξῃ καὶ σ'τὸ τελευταῖο κτύπημα!

Ἡ κόρη ποῦ μόνο τὴν μαυρίλα τῆς ζωῆς ἀγροίκησε νὰ τὴν παιδεύῃ χρόνια, ἔχασε καὶ τὸ τελευταῖο στήριγμά της.

Ἔμεινε στὸ κόσμον!

Γιὰ τὴν καρδιά της χειρότερο πράγμα δὲν ἐνοίωσε ὡς τώρα ἀπ' τὸν κόσμον! πῶς νὰ στηριχθῇ σ'αὐτό;

Ἐκλείσε ἐρμητικὰ τὸ σπητάκι τὸ ἄτυχο ποῦ βρέθηκε καὶ παραδόθηκε ὁλότελα στὴ δύναμι τῆς μοίρας.

Ἔιχε σύντροφο τὸ δάκρυ καὶ τὸ ἀναστέναγμα, στὴν τόση ξημὴ μοναξιά!

Πάντα μαῦρα συμβάματα τὴν ἔφερνε ἢ ἀνάμνησι, καὶ παντοῦ ἔβλεπε τὰ μαῦρα νὰ κυριαρχοῦν.

Καὶ στὸ σῶμα καὶ στὴ σκέψι καὶ στὴν καρδιά!

Ἐνα ὄνειρο περνοῦσε ἐκεῖ μέσα.

Καὶ μέσ' τὸ ὄνειρο αὐτὸ ποῦ ὁ θεμβασμὸς δὲν χωροῦσε μπρὸς σ'τὴ βαρεῖα ἔκστασι, κυριαρχοῦσε σὰν ἕνα πανώρειο χειροβεῖμ ἢ λυπημένη μορφὴ της.

Καὶ τὸ ὄνειρο αὐτὸ κάπου κάπου διελύετο μὲ τὴν ἐπωδὸν τοῦ ἐκστατικού τραγουδιοῦ της.

“Θεὸς σχωρὲς” τὸν κόσμον. Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς! συμπληρώνον τὴν μεγάλην ἐποποιίαν!

Ὁ ταπεινωμένος ἀπ'τὴν κατακραυγὴν καὶ τὸ λοξὸ βλέμμα τοῦ κόσμου ὄση καὶ ἂν βρισκῆ στὸ παθητικὸν τοῦ ἀθωότητος μ'αὐτὴν δὲν μπορεῖ νὰ σωθῇ οὔτε ν'ἀπολογηθῇ.

Παίρνει σπασμένη τὴν λύρα ποῦ τοῦ χαρίζεται ἢ τύχη γιὰ νὰ παιξῇ ἢ τὸ φρενιασμένον ὕμνον ἢ τὴν παραφονία τῆς θεομπαίχτρας ζωῆς.

Καὶ τῆς Ἑλένης ὁ ὕμνος οὔτε φρενιασμένος ἦτο, οὔτε παραφονία.

Ἦτον ἕνα αἰθέρο ἐμβατήριον σ'τὴν ἀρετή, σ'τὴν ὑπομονὴν σ'τὴν καρτεροψυχία! ἔζη γνωστὴ μόνο σ'τὸν Θεὸν της!

Ἐκίσε σ'τὴν στέρησι περισσὸν λιβάνι.

Καὶ ἔπρεπε νὰ πέσῃ καὶ σ'τὰ χέρια τῆς ἀρρώστιας. Φυσικὰ χρωστοῦσε τὸ φόρον της.

Καὶ ἔπεσε ἡ ἀνθρωπίνη ὑπαρξίς σ'τὸ παράδειγμα τοῦ πυρετοῦ τοῦ χρονίου.

Ὅση παρθενικὴ τῆς ἔμεινε δροσιά, χαρίσθηκε καὶ αὐτὴ σ'τὸ ζωγράφον τῆς μοίρας γιὰ νὰ ζωγραφισθῇ ὁ σκελετὸς καὶ ναῦρη ὁ πόνος τῆς εὐκαιρίας νὰ ψάλλῃ εἰς βάρος τῆς κουρασμένης ζωῆς της.

Μέσ' ἀπ'τὸ βάθος τοῦ πόνου καὶ ἀπ'τοῦ ληθάργου τὸ βάρος τὸ μισοσβυσμένο μάτι της ποῦ πρῶτα φεγγοβλοῦσε μὲ νοστιμάδα καὶ χάρι, ἐκύταξε τὸ στερέωμα σὰν τὸ κατάδικον τὴν λευθεριά του.

Καὶ τὸ στερέωμα εἶνε τὸ ἀσυλὸ τῆς

ματωμένης καρδιάς.

Ἐκεῖ στὰ στερνὰ ὁ πόνος παραδίνεται!

Στὸ κόσμῳ ποῦ ἡ πλανεύτρα μοῖρα κλώθει τὸν πόνο καὶ τὴ χαρὰ γιὰ τὴ ψυχὴ, βρίσκονται καὶ καρδιαῖς κρυμμέναις κ' ἀγνώριστες, ὅπως κρυφὰ γίνονται κ' αἰ καλωσύνες τους.

Ἦτανε Κυριακὴ πρωτὶ. τὸ πρῶτο σήμαντρο τῆς Ἐκκλησίας ἐκαλοῦσε τοὺς χριστιανοὺς γιὰ τὴ λατρεία πρὸς τὸ Θεό, ποῦ μᾶς τὰ δίνει ὅλα!

Τὸ σπῆτι τὸ γειτονικὸ τῆς Ἑλένης ποῦ συνῶρευε ἀπ' τὴν ἀριστερὴ πλευρὰ, ἦταν ἄδειο.

Τρεῖς ὥρας πρωτίτερα ἡ οἰκογένεια ποῦ κατοικοῦσε, εἶχε πάγη σ' τὸν Ἅγιο Νικόλα τὰ τσαμέλια γιὰ νὰ λατρεύσῃ τὸ Θεὸ καὶ τὴν Φύσιν.

Ἀπὸ κάποια λαμπάδα ἀναμμένη μιὰ σπῖθα κάπου πεσμένη εἶχε δώση τὴ φωτιὰ ἐκεῖ μέσα.

Καὶ ἡ κυρὰ Γιωργούλα, μιὰ πολὺ εὐσεβῆς γυναῖκα ποῦ ἐννοοῦσε νὰ μὴ λείψῃ οὔτε πρωτὶ οὔτε βράδυ ἀπ' ταῖς ἀκολουθίαις χωρὶς ν' ἀκούσῃ πρώτη τὸ "Εὐλογητὸς ὁ Θεός,, καὶ τελευταία τὸ "Δι' εὐχῶν,, ἡ ὁποία περνοῦσε ἀπ' ἐκεῖ τὴ πρωῒνὴ ἐκείνη ὥρα ποῦ ἀκόμη ὁ κόσμος ὁ περὶ πολὺς δὲν εἶχ' ἀφήσῃ τὴ γλυκεῖα τοῦ ὕπνου ἀγκαλιά, ἅμα ἐφθασε σ' τὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, ποῦ ἦτο τὸ θλιμμένο τῆς Ἑλένης σπιτάκι, γιὰ νὰ γυρίσῃ κατὰ τὸ στενὸ ποῦ βγαίνει στὸ μεγάλο δρόμο ποῦ φαίνεται ἡ μεγάλη θύρα τῆς Ἐκκλησίας, εἶδε ἕνα καπνὸ νὰ βγαίνει πολὺ πυκνὸς κ' ἀδιάκοπα ἀπ' τὸ πλαγινὸ παραθύρι πῶμεινε τὸ ἕνα φύλλο του ἀνοικτό.

Σ' τὴν ἀρχὴ νόμισε πὼς θάβιανε τὸ θυμιατήρι, πῶχονε συνήθειο αἰ νοικοκυραῖς ν' ἀφίνουν κατόπιν ἀπ' τὸ θύμασμα ποῦ θὰ κάνουν στὸν Εἰκονοστάτη τοῦ σπητιοῦ — σὰν ποῦ καθιερώθη νὰ λέγουν παρὰ τὴν πρώτην ἐντολὴν — γιὰ νὰ διώξῃ κάθε κακὸ ποῦ μπορεῖ νὰ τριγυρνᾷ καὶ γιὰ νὰ προφθάσῃ καὶ κάθε μακρινὸς Ἅγιος μὲ τὴ χάρι του νὰ

στείλῃ τὰ καλὰ ποῦ λαχταρὰ κάθε χριστιανός.

Ἔκαμε νὰ φύγῃ. Μὰ ἔλα πάλι ποῦ ὅταν πρὸ τρεῖς ὥραις ποῦχε ξυπνήσῃ καὶ σήκωσε τὴ "κορτίνα,, ἀπ' τὸ παραθύρι τῆς γιὰ νὰ δῆ μὲ τὸ αὐτοσχεδιασμένο ρολόγι τῆς τὸ βασιλεῖμα ἢ ὄχι τῆς πούλιας, ἂν ἦτο ὥρα γιὰ νὰ ἐτοιμασθῇ γιὰ τὴ λειτουργεῖα νὰ προκάνῃ τὸν "Εὐλογητό,, καὶ ν' ἀκούσῃ " τὸ ξέψαλμο,, ὅπως τὸν ὠνόμαζε, εἶχε ἀκούσῃ ἕνα σωρὸ γυναικῆς ποῦ φεύγανε, ὡς φαίνεται γιὰ λειτούργημα σὲ παρακλησί καὶ "σάματες μόνε,, ἐγνώρισε τὴ μιλιὰ τῆς Ἄμερσῶς τῆς Τζιρίτενας τῆς νοικοκυρᾶς τοῦ σπητιοῦ;

Θὰ πῆ λοιπὸν πὼς λείπουν καὶ θὰ ξέχασαν φωτιὰ κάπου Ἡ ἀνάψαν τὸ κανδηλι, ἢ εἶχανε στὴ γωνιὰ ἀνάψῃ φωτιὰ τὰ κορίτσια τῆς γιὰ νὰ πυρῶσουν τὴ μασιὰ νὰ κάνουν τὰ κατσαρά των, ἀφοῦ ἡ πρώτη κοπέλλα τῆς ἦταν ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸ Στρατῆ τὸ Μήτσα ποῦ θάχε φαίνεται τ' ἄρνι τὸ συνειδημένο τὸ Πασχαλινὸ ποῦ τρῶν οἱ ἀρραβωνιασμένοι κάτω ἀπ' τὸν ἴσκιο καὶ τὴ δροσιὰ τῶν πεύκων καὶ τ' ἀηδόνι ψάλλει καὶ τὸ ἀκρογιάλι χαιρετᾷ καὶ νεῖα ζωὴ χαριτωμένη προβάλλει κ' ὁ Ἅγιος Νικόλας βλογᾷ τὰ ζευγάρια τὰ καινούργια καὶ δίνει ὑπόσχεσι νὰ κυβερνήσῃ χωρὶς φουρτουνα καὶ κακὸ τὴ ζωὴ των τὴν ὕστερη

"Σίγουρα φωτιὰ θάπιασ,, ἐσκέφθηκε ἡ κυρὰ Γιωργούλα.

Καὶ τρομασμένη ὅπως ἦτανε εἶδε καὶ τὸ πλαγινὸ σ' τὴ γωνιὰ σπῆτι τῆς καφόμοιρης Ρηνούλας τῆς θείας τῆς Ἑλένης καὶ θυμῆθηκε τὰ ὕστερνὰ περιστατικὰ των ποῦ τῆς ἔδιναν τὴ σκέψι νὰ βρῖσκῃ τὸ συμπερασμὸ πὼς ὁ κόσμος βγάζει ὅλο ἄδικα καὶ " ἀβανειαῖς,, καὶ χαρὰ σ' τον ποῦ κάνει τὸ καλὸ.

— "Ἀμ' ἐκεῖν' ἡ κακὸν τύχη ἀνεψιά τῆς ; Δὲν τὴν εἶδα περὶ καὶ δὲ ξανακούσθηκε. Κακογραμμένο μωρό! Γλύτωνε Θεέμ ταῖς κοπέλλαις ἀπ' τὸ "ξενομάτισμα,, ! "Ἄχ! αἰ γλώσσαῖς αἰ κακαῖς!

Σὰν ἀστραπὴ περάσαν ἀπ' τὸ νοῦ τῆς ὅλα! ἐκύτταξε δεξιὰ, ἀριστερὰ παντοῦ ψυχὴ σ' τὸ δρόμο δὲν φαινόταν. Στε-

νοχωρέθηκε.

"Γάλα γλυκὸ! Γάλα! ἄλλος τὸ φρέσκο τὸ γάλα!

Ἀκούσθηκε ἀπ' τὰ μακρὰ ἢ φωνὴ τοῦ γαλατᾶ ποῦ μαζῆ μὲ τὰ χελιδόνια κελαῖδεῖ σ' τὴν ὥρα τοῦ γλυκοῦ ὕπνου.

Γύρισε κατὰ τὸ μέρος τῆς φωνῆς.

"Ποιὸς θὰ πάρ' γάλα γλυκοὸ!

Ἡ φωνὴ ἀκούσθηκε περὶ κοντά.

Πῆρε δρόμο ἢ κυρὰ Γιωργούλα.

Γάλα γλυ - - - - -

Στάσου γέμ' - - - - -

Καὶ ὁ γαλατᾶς δὲ πρόλαβε νὰ τελειώσῃ τὴν Ὀμηρικὴ του διαφήμισι σ' τὴν εἰδησι τῆς κυρὰ Γιωργούλας γιὰ τὴ φωτιὰ.

Ἡ φωτιὰ μὲ πρωῒνὸ ἀγιεράκι εἶχε δουλέψῃ καλὰ.

Ὁ καπνὸς ἀπὸ κάποιον ἀνοικτὸν πέρασμα τῆς στέγης ἐγέμισε τὸ δωμάτιο ποῦ βρίσκετο ἡ Ἑλένη.

Ἡ δυστυχημένη κόρη ἐπνιγότανε. Κατάλαβε τί καινούργια συμφορὰ τὴ τριγυροῦσε. Ἐπλήθιαινε κ' ὁ πόνος κ' ἡ στενοχωριὰ τῆς ποῦ δὲν ἄκουε φωνὴ παρὰ μιὰ μοναξιά ἐρημη βασιλεῦσε αὐτὴ τὴν ὥρα. Ἦτανε τόσο ἐξασθενησμένη ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ σηκωθῇ νὰ στηριχθῇ στὰ πόδια τῆς.

Εὐρίσκετο μέσα σὲ δαδ καπνοῦς τῆς κακομοιριάς καὶ τῆς φωτιᾶς. Μέσα σ' τὴ

πραγματικὴ κόλασι εὐρίσκετο ἕνας Ἅγγελος ὅπως ὅλοι οἱ Ἄγγελοι ποῦνε σ' τὸ κόσμῳ.

Θυμῆθηκε ὅλα τὰ περασμένα κ' ἐστόλωσε τελευταία τὸ νοῦ τῆς σ' τὴ δύναμι τῆς Παναγίας ποῦ ἀπ' ἐπάνω τῆς μὲ τὴν εἰκόνα τῆς τὴ θλιμμένη χωρὶς ἀναμμένο κανδηλι τώρα καὶ μέραις πολλαῖς, τῆς ἔμενε ἡ μόνη βοήθειά τῆς τὸ μόνον Παρθενικὸ σκέπασμά τῆς.

— "Ἄχ! Παναγίτσα μου! Μητέρα τῆς Ὁρφάνειας! - - -

Συγχώραμε τὴν ἁμαρτωλὴ ποῦ σ' ἔχω μέραις χωρὶς φῶς.

Σκέπαζε τὸ κόσμῳ σου καὶ κάθε ὀρφανό. Μὲ καίγ' ὁ πόνος καὶ μὲ πνίγει ὁ καπνός.

Δὲν ἔχω Μεγαλόχαρη μου τίποτ' ἄλλο νὰ σὲ προσφέρω. Ἐνα ξηρὸ κορμί μ' ἀπέμεινε ποῦ σ' τὴ στερνὴ φωτιὰ ποῦ μ' ἔζωσε μ' εὐχαρίστησι στὸ δίνω γιὰ λαμπάδα σ' τὴ χάρι. Σου! γιὰ νὰ δῆ ἡ ψυχὴ μου - - - ἡ κουρασμένη - - - τὸ Ἅγιο φῶς - - - τὸ τρισήλιο - - - τὸ παντοτινὸ - - -

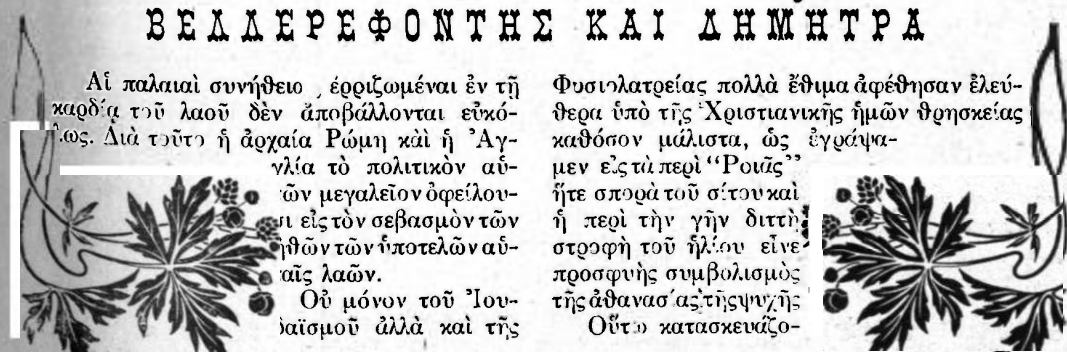
Καὶ μιὰ βαρεῖα νάρκη τὴν κατέλαβε ποῦ διελύετο κάποτε σ' ἕνα μισόφωνο μινύρισμα - - - Φῶς - - - Φῶς - -

(Ἀκολουθεῖ)

Βάσος Ἀλιστρᾶτης

ἍΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

ΒΕΛΛΕΡΕΦΟΝΤΗΣ ΚΑΙ ΔΗΜΗΤΡΑ

Αἱ παλαιαὶ συνήθειο, ἐρριζωμένοι ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ λαοῦ δὲν ἀποβάλλονται εὐκόλως. Διὰ τοῦτο ἡ ἀρχαία Ρώμη καὶ ἡ Ἁγνλία τὸ πολιτικὸν αὐτῶν μεγαλεῖον ἀφείλουμι εἰς τὸν σεβασμὸν τῶν ἱθῶν τῶν ὑποτελῶν αὐτῶν λαῶν.

Φυσιολατρείας πολλὰ ἔθιμα ἀφέθησαν ἐλευθερὰ ὑπὸ τῆς Χριστιανικῆς ἡμῶν θρησκείας καθόσον μάλιστα, ὡς ἐγράφαμεν εἰς τὰ περὶ "Ρουῖς" ἦτε σπερὰ τοῦ σίτου καὶ ἢ περὶ τὴν γῆν διττὴ στροφή τοῦ ἡλίου εἶνε προσφυνῆς συμβολισμὸς τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς. Οὐτὸν κατασκευάζο-

μεν τὴν πρώτην τοῦ Ἔτους τὴν πεπλατυσμένην **Βασίλοπηγταν** κατ' ἀπομίμησιν τοῦ ἀρχαίου **Ναστοῦ** διότι κατὰ τὸν χειμῶνα ὁ ἥλιος εἶνε χαμηλωμένος, ἐνῶ κατὰ τὸ Πάσχα ζυμῶνομεν τὸ φουσκωτὸν ἐπιζυμιον ὅπερ ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις **ἀνάστατος**, διότι εἶνε ἐψωμένος τότε ὁ ἥλιος.

Κατεβλήθη δὲ μεγάλη προσπάθεια ὅπως δοθῇ εἰς τὰ ἔθιμα ταῦτα χριστιανικὴ χροιά. Καθιερώθη λ. χ. κατὰ τὸ Πάσχα ἡ σφαγὴ ἀμνοῦ ὡς συμβολίζοντος τὴν ὑπὲρ ἡμῶν αὐτοθυσίαν τοῦ ἁμνοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ αἵροντος τὰς ἀμαρτίας τοῦ κόσμου, διότι ἡ θυσία προβάτων κατὰ τὴν ἀνοιξιν ἦτο γενικὴ ὡς συμβολίζουσα τὴν εἰσόδον τοῦ ἡλίου εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Κριοῦ, ὅποτε ὄρχεται πρὸ Ἐαο. Διὰ τοῦτο ἐπέστη παρὰ τῶν Ἑλλήνων ὁ μῦθος τοῦ **Χρυσομάλλου Κριοῦ** καὶ παρίστατο μὲ κεφαλὴν κριοῦ ὁ Αἰγύπτιος θεὸς Ἄμμων.

Ἡ Ἐκκλησία ἡ Χριστιανικὴ μὴ ἐπιθυμοῦσα ἢ μάλλον ἀδυνατοῦσα ὅπως ῥιζηδὸν ἀποσπᾶσῃ τὰς παραδόσεις ταύτας ὑπεβλήθη ἐν τισιν εἰς παραχωρήσεις ἀβλαβεῖς οὕτω τὸν Ναὸν τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ πάντοτε ἐν λόφῳ ἰδρύνουσα φέρει εἰς ἀνάμνησιν τὴν Θεότητα τοῦ Ἡλίου κ.λ.π. Ἐν Γερμανίᾳ μέχρι σήμερον εἶσι οἱ **φανοὶ** ἀνάπτονται ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ὄρεων ἢ λόφων, διότι τὰ ὄρη ὡς καὶ πᾶν κωνοειδὲς ἦτο σύμβολον τοῦ Ἡλίου. Διὰ τοῦτο πλὴν τοῦ προμηθεύοντος λόγου ἐπικρατεῖ καὶ παρ' ἡμῖν τὸ ἔθος ὅπως οἱ ναοὶ τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ (ὀμωνύμου τοῦ ἡλίου) ἀνεγείρονται ἐπὶ τῆς κορυφῆς λόφων.

Οἱ Ἀρχαῖοι εἶχον ἑορτὴν τῆς θεᾶς Ἐκάτης προσωποποιήσεως τῆς Σελήνης, ὡς καὶ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ Ἀθηναῖς ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία ἐθέσπισε τὴν ἑορτὴν τῆς ἐπίσης παρθένου μάρτυρος Αἰκατερίνης. Ἐπειδὴ δὲ ἡ κόμη εἶνε σύμβολον τῶν ἀκρίων τοῦ τε ἡλίου (ἐξ οὗ καὶ Μαλλόεις Ἰσπανίας) καὶ τῆς Σελήνης, ἐπεκράτει ἄλλοτε ἐν Ἰταλίᾳ Γαλλίᾳ καὶ Ἰσπανίᾳ τὸ ἔθος νὰ στολιζῶσιν αἱ παρθένοι τὴν κόμην τῶν ἀγαμάτων τῆς Ἀγ. Αἰκατερίνης κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς. Ἐκτοτε παρέμεινε ἐν Γαλλίᾳ ἡ παροιμία, ὅταν πρόκειται περὶ νέας ἀγάμου ἔτι, ὅτι « κτενίζει ἀκόμη τὴν Ἀγ. Αἰκατερίνην. »

Ἐκ τοῦ συμβολισμοῦ δὲ τῆς παρθένου θεᾶς τῆς νυκτός, ἡ κόμη ἀπέβη σύμβολον καὶ αὐτῆς τῆς παρθενίας. Διὰ τοῦτο παρ' Ἑβραίοις αἱ μὲν παρθένοι ἀφίνουσι ἐλευθέραν νὰ φαίνεται ἡ κόμη των αἱ δὲ ὑπανδρῶν κρύπτουσι αὐτὴν ἐν τῷ μέλανος κεκρυφάλου. Συνεβή δηλ. μὲ τὴν φυσιολατρείαν καὶ εἰς τὰς ἄλλας μονοθεϊστικὰς θρησκείας ὅ, τι περίπου καὶ εἰς τὸν Χριστιανισμόν.

Παραλείποντες, ἐλείψει χώρου, ἄλλα παραδείγματα καταλήγομεν εἰς τὸν Ἅγιον τῆς ἐποχῆς.

Ὁ Ἀγ. Δημήτριος ὡς καὶ ὁ καθ' ὅλα ὅμοιος πρὸς αὐτὸν εἰκονιζόμενος Ἀγ. Γεώργιος ἀντετάχθησαν εἰς τὰς συμβολικάς τῶν ἰσημεριῶν θεότητος καὶ ἰδίως τὸν Βελλεροφόντην. Ἐπιβαίνοντες οἱ Ἅγιοι οὗτοι καλπαζόντων ἵππων, μὲ

τὸν μανδύαν διπιζόμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ λοχχεύοντες τὸν δράκοντα, ἀναπαριστῶσι πιστότατα τὸν Κορίνθιον ἥρωα λοχχεύοντα τὴν Χίμαιραν ἢ τοὶ συμβολίζουσι τὸν γλυκὺν τῶν ἰσημεριῶν ἥλιον τὸν καταπαύοντα τὸ ψῦχος. Διότι εἶνε γνωστὸν ὅτι ἐφάμιλλος τοῦ ἑαρινοῦ καιρὸς ἐπικρατεῖ καὶ κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ Ἀγ. Δημητρίου καλούμενος ἐν μὲν τῇ Ἀνατολῇ **καλοκαιράκι τοῦ Ἀγ. Δημητρίου**, ἐν Ἑλλάδι δὲ **Μικρὸ καλοκαιράκι**. Ἐορτίζονται δὲ ὁ μὲν Ἀγ. Γεώργιος 45 ἡμέρας μετὰ τὴν ἑαρινὴν ἰσημερίαν (9 Μαρτίου) ὁ δὲ Ἀγ. Δημήτριος 45 πάλιν ἡμέρας μετὰ τὴν φθινοπωρινὴν (11 Σεπτεμβρίου).

Ἀλλὰ θὰ παρατηρήσωσι βεβαίως οἱ ἀναγνώσται ὅτι τὰ ὀνόματα τῶν δύο τούτων ἱπποτῶν Ἀγίων (ἐκ τοῦ Γεωργίου καὶ Δημητρίου) δεικνύουσι γεωργικὴν καὶ ὄχι ἀστρονομικὴν ἀλληγορίαν. Ἡ ἀπορία αὕτη λύεται ἀμέσως ἀν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι αἱ γεωργικαὶ ἐργασίαι ἀκολουθοῦσι τὰς εὐνοϊκάς πρὸς αὐτὰς ἐποχὰς τοῦ ἔτους διὸ καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἀπαντᾶται μεγάλη σύγχυσις τῶν γεωργικῶν καὶ ἀστρονομικῶν μύθων.

Ἡ θυγάτηρ τῆς γεωργικῆς θεᾶς Δήμητρος π. χ. συμβολίζουσα τὸν σίτον καλεῖται Περσεφόνη ἐκ τοῦ πέρθω (= καίω) ἐξ οὗ καὶ ὁ συμβολίζων τὸν ἥλιον Περσεύς. Καλεῖται ἐπίσης καὶ **Κόρη** καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς λατ. Ceres ἐκ τῆς ρίζης **αρ** ἐξ ἧς καὶ τὸ ἄροτρον, ἄρουρα κ.λ.π. Ἄλλ' ἐκ τῆς ρίζης **αρ** ὀνομάζονται οἱ συμβολικοὶ τοῦ ἑαρινοῦ ἡλίου ΘΕΟΙ Ἄρης, Ἐρμῆς, Ἡρακλῆς Ὀρος. Ὅστε τολμῶμεν νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ μῦθος περὶ τοῦ Κρόνου ὅτι ἐξωστῆς τοῦ οὐρανοῦ κατήλθεν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐδίδαξε τοὺς ἀνθρώπους τὴν γεωργίαν, σημαίνει τὴν μετάπτωσιν τῆς ρίζης **αρ** ἐκ τῆς Ἀστρονομίας εἰς τὴν Γεωργίαν.

Ἀπὸ τὰ δύο παλληκάρια τῆς ἐκκλησίας, τὰ μὲ σπαθί καὶ μέ κοντάρι, τὰ τιμώμενα καὶ παρ' αὐτῶν τῶν φιλοπολέμων Ὀθωμανῶν, ὁ μὲν Ἀγ. Γεώργιος ἐτήρησε τὸ στρατιωτικόν του οὐτως εἰπεὶν ἀξίωμα παρὰ πᾶσι τοῖς ἔθνεσι, ὡς ἐκ τῆς σφριγιλῆς ἐποχῆς τῆς ἐορτῆς του ἐνῶ ὁ Ἀγ. Δημήτριος κατήλθεν εἰς ἀπλοῦν προστάτην τῆς γεωργίας ἀνάλογος πρὸς τὴν Δήμητραν τῶν Ἀρχαίων.

Ἐφ' ᾧ συγχαίρομεν διὰ τὸ φυλάρχαιον αὐτῶν φρόνημα τοὺς φίλους Κυθωνεῖς τοὺς ἀντικαταστήσαντας ἐπιτυχῶς, καὶ γενικῶς ὡς πληροφοροῦμεθα, τὸ γυναικεῖον ὄνομα Δημητρία διὰ τοῦ **Δήμητρα**. Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο ἀν καὶ τὸ **Αἰκατερίνη** ἐβραχύνετο διὰ τῆς ταῦτοςήμου **Ἐκάτη** ἀντὶ τῶν νῦν συνειθιζομένων παρεφθαρμένων **Κατίνα Κάκια** ἢ τοῦ Ἀγγλ. Καίτη. Ἄλλ' καὶ ὅλα τὰ πολυσύλλαβα ἢ κακόφωνα ἢ κακοζήλωσ ξενόφωνα ὀνόματα δύναται ν' ἀντικατασταθῶσιν ἐπιτυχῶς διὰ βραχέων καὶ εὐήχων ἀρχαϊκῶν, ἀν οὐχὶ συνωνύμων, ὀμωνύμων τοῦλάχιστον, ὥστε νὰ ἐκλίπωσιν αἱ νῦν ἐν χρήσει ἀκατανόμαστοι ὀνοματικαὶ στρεβλώσεις καὶ ξενισμοὶ τὰ Παρασκευοῦλα καὶ Κυριακοῦλα δέον ν' ἀντικαθίστῶνται οὐχὶ διὰ τοῦ Λιλλῆ ἀλλὰ διὰ τοῦ **Πάρεια** καὶ **Κίσην**. Τὰ Παρα-

σκευᾶς οὐχὶ διὰ τοῦ Σκευῶς, ἀλλὰ διὰ τοῦ **Πάρις** ἢ **Περσεύς**. Τὸ Τιμόθεος διὰ τοῦ **Τίμων**. Ἡ Γεωργία διὰ τοῦ **Γοργῶ**. Τὸ Χαράλαμπης ἀντὶ διὰ τοῦ Λάμπους, διὰ τοῦ **Χάρης**. Τὰ Ἀντωνίος καὶ Ἀντωνία οὐχὶ διὰ τοῦ Τόνης καὶ Νίνα, ἀλ-

λά διὰ τῶν **Ἀντιείας**, **Ἀντήνωρ**, Ἀντεία ἢ Ἰνώ, καὶ οὕτω καθέξης.

Σμύρνη

Ἄνδρον. Ι. Γερόλυμος

ΠΑΡΙΣΙΝΑΙ
ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Περὶ τοῦ κομφοῦ πονηματίου τοῦ κ. Μ. Σιγοῦρου "Ἐντυπώσεις ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἐκ ὁμοῦ "Παναθηναίων", θαρροῦντως δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν "οὐ τὸ οὐ ἐν τῷ πολλῷ, ἀλλὰ τὸ πάλυ ἐν τῷ εὐ", διότι τὰς σχετικὰς περιγραφὰς χαρακτηρίζει περιεκτικότης, ὁρμὴ ἀντίληψις καὶ παρατηρητικότης διαφανήμενα καὶ ἐν τῷ κατωτέρῳ δημοσιευματι.

Ὡς γνωστὸν ὁ κ. Μ. Σιγοῦρος διευθύνει ἀπὸ τίνος τὸ Ἑλλην. Προξενεῖον Κυθωνῶν καταγινόμενος ἐρασιτεχνικῶς, ὅσον αἱ ἀσχολαὶ του τῷ ἐπιτρέπουσι, καὶ εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῆς Νεοελληνικῆς φιλολογίας ὡς ποιητῆς καὶ λογογράφου.

"Ὅταν σταθῇ τὸ τραῖνο καὶ κατέβῃ ὁ ξένος εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν, δύο αἰσθήματα πλημμυρίζουν τὴν ψυχὴν του. Μέσα εἰς τὸν θόρυβον καὶ τὴν κίνησιν, ὅπου κανεὶς δὲν τὸν γνωρίζει καὶ κανεὶς δὲν τὸν λογαριάζει, συλλογίζεται τὴν μακρινὴν πατρίδα, καὶ φαντάζεται τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ τόπου ποῦ ἐπισκέπτεται πρώτην φορὰν. Εἶναι δύο αἰσθήματα ποῦ μοιάζουν καὶ διαφέρουν. Εἶναι κατὶ σὺν θλίψις καὶ σὺν εὐχαρίστησις εἰς τὴν αὐτὴν στιγμήν.

"Ἔτσι τὰ μέρη καὶ τὰ πράγματα τὰ πλέον ἀπομακροσμένα συναντῶνται σὲ μία παράξενη ἀναλογία. Στὸ μέρος ὅπου εὐρίσκεσαι τώρα ἀναπολεῖς τὴν χαρὰν ἐνὸς τόπου ὅπου εὐρέθης ἄλλοτε.

Εἰς τὴν σύντομη χαρὰ ποῦ μᾶς ἐμπνέει τὸ παρὸν, βλασταίνει πάντα ὁ σπόρος τῆς ἀναμνήσεως καὶ γεννιέται τὸ αἰσθημα μᾶς χαρᾶς περασμένης ποῦ μᾶς φαίνεται γλυκύτερη ἀπὸ τὴν τωρινήν.

Ἄλλ' ὁ ξένος ποῦ φθάνει εἰς τὸ Παρίσι ἔρχεται μὲ τὸ ὄνειρον ἐνὸς τόπου ποῦ τὸν ἐφαντάσθη μὲ ταῖς ὁμορφαιῖς τοῦ πόθου καὶ μὲ τὰ μάγια τῆς ἡδονῆς.

Εἰς τὸ Παρίσι ἔρχονται, ὅπως ἐπήγαιναν εἰς τὴν ἀρχαίαν Κόρινθον, διὰ νὰ γνωρίσουν τοὺς πυρετοὺς τῶν αἰσθησῶν, διὰ νὰ χορτάσουν ὅλην τὴν δίψαν τοῦ πνεύματος, διὰ νὰ αἰσθανθῶσιν ὅλην τὴν φλόγα τῆς ἡδονῆς.

"Ἔτσι ἓνα φθινοπωρινὸ πρῶτ' ἔφθανα εἰς τὸ Παρίσι ποῦ ἐξυπνοῦσε κουρασμένο ἀπὸ τὴν ἡδονὴ καὶ τὴ διασκέδασι, ἀπὸ τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ἀθλιότητα.

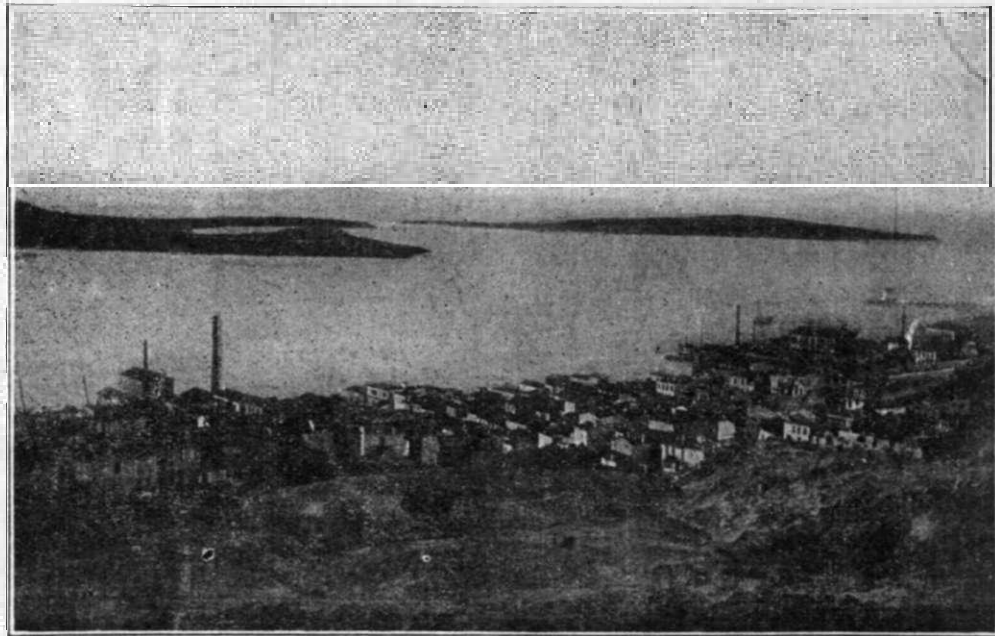
Ὁ ἥλιος ἐπρόβρηνε ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν ὀμίχλη καὶ ἐσκόρπιζε παντοῦ τὸν σπινθῆρα τῆς ζωῆς.

Καὶ καθὼς ἔτρεχε τὸ ἀμάξι, ἀπὸ τὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ πρὸς τὴ Λατινικὴ συνοικία, ἐσυλλογίζομην ὅτι δὲν εἶχεν ἄδικον ὁ Φραγκίσκος ὁ Α' ὅταν ἔλεγε!

« Paris n' est pas une ville, c' est un monde. »

Μαρίνος Σιγοῦρος

ΒΟΡΕΙΑ ΑΠΟΨΙΣ ΚΥΔΩΝΙΩΝ ΚΥΔΩΝΙΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

Τὸν ψυχρὸν βόρειον τὸν κατὰ τὴν ἑναρξίν τοῦ Ὀκτωβρίου ἐνοχλητικῶς πνέοντα διεδέχθη νηγεμία ἄκρα καὶ ἡμέραι σχεδὸν καλοκαιρινὰ ὑπενθυμίζουσαι εἰς ἡμᾶς ὅτι ἔχομεν τὸ κοινὴ λεγόμενον καλοκαίρι καὶ τοῦ Ἀγ. Δημητρίου. Ἀτυχῶς ἡ ἀνομβρία ἐξακολουθεῖ ἐπιζημιωτάτη ὑπὸ πάσας τὰς ἐπόψεις διότι καὶ τὴν γεωργίαν καιρῶς πλῆττει καὶ αὐτὰς τὰς οἰκιακὰς ἀνάγκας τῶν κατοίκων τῆς στερουμένης ἄλλων ὑδάτων πόλεως, εἰς δύσκολον θέσιν περιάγει. Προνοία τῆς Α. Σ. τοῦ Μητροπολίτου Κυδωνίων κ. Γρηγορίου, ὃν μετὰ χαρὰς ἐπανεῖδε τὸ Πνευματικὸν Αὐτοῦ Ποίμνιον ἐπανακάμψαντα ἐκ τῆς βασιλευσούσης, δεήσεις ἀνεπέμφθησαν πρὸς τὸν Ἰψιστον τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν καὶ λιτανεῖαι ἐγένοντο πρὸς κατάπτωσιν τῆς εὐεργετικῆς βροχῆς, ἀλλ' ἀτυχῶς μέχρις ὥρας ὁ Οὐρανὸς μένει ἀτεγκτος, τὸ δὲ φαινὸν τῆς ἡμέρας Ἄστρον ἀκτινοβολεῖ μετὰ πάσης λαμπρότητος ὡς ἐν Ἑαρί· ἐλπίζομεν καὶ εὐχισθῶμεν ὅπως ταχέως τὸ ὄμβριον ὕδωρ πληρώσῃ τὰς ἀνάγκας τῆς πόλεως.

Ἡ σπάνις τοῦ ὕδατος συνεπάγει καὶ ἄλλα σοβαρώτατα ἐπακόλουθα ἐμβάλλοντα εἰς μέγαν κίνδυνον τὴν ἀσφάλειαν τῶν κατοίκων· οὕτω τὸ λῆξαν δεκαπενθήμερον πυρκαϊά ἐκ-

ραγεῖσα περὶ τὰ ὑψώματα τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ ἐν τῇ συνοικίᾳ τοῦ Ἀγ. Δημητρίου, ἤπειλει νὰ προσλάβῃ γιγαντιαίας διαστάσεις ἐνεκεν τοῦ πνέοντος σφοδροῦ βορείου ἀλλὰ κυρίως διὰ τὴν παντελεῖ ἔλλειψιν ὕδατος. Εὐχῆς ἔργον θὰ ἐτύγχανεν ἐὰν μέχρις οὐ λυθῆι τὸ αἰώνιον αὐτὸ ζήτημα τῆς ὑδρεύσεως τῆς πόλεως, κατεσκευάζοντο ἐπιχωματικῶς παρὰ τὰς ὑπωρείας τῶν γηλόφων ὑδραποθῆκαι εὐρεῖαι, αἵτινες ἐν ὥρᾳ χειμῶνος πληρούμεναι ὄμβριων ὑδάτων θὰ ἐπῆρκον τὸ θέρος πρὸς τὰς οἰκιακὰς ἀνάγκας τῶν περιοίκων, ἐν ὥρᾳ δὲ πυρκαϊᾶς θὰ ἐχρησιμοποιοῦντο λυσιτελέστατα πρὸς κατάσβεσιν αὐτῆς, ἐὰν τὸ πυρπολούμενον οἶκημα ἐτύγχανεν οὐχὶ πλησίον τῆς θαλάσσης· καὶ οὕτω γινόμεθα μύρμηκες προμηθεῖς μὲ μόνην τὴν διαφορὰν τῆς ἐναλλαγῆς τῶν Ὁρῶν τοῦ Ἔτους.

Ἀλλὰ καὶ τὴν προσοχὴν ἡμῶν δεόν νὰ ἐφιστῶμεν ὅπως αἱ ὑδραντλῖαι εὐρίσκωνται ἐν καλῇ καταστάσει καὶ λειτουργῶσιν ἀπροσκόπτως, διότι ἐν ὥρᾳ πυρκαϊᾶς ἡ ἐλαχίστη τιχὸν τῆς ὑδραντλῖας ἔλλειψις δύναται νὰ συνεπιφέρῃ χρόνον ἀπώλειαν καταστρεπτικώτατα ἀποτελέσματα συνεπαγομένην.

Σὺν τῇ ἐκδόσει τοῦ ἀ' φυλλαδίου τοῦ Α. Σ.

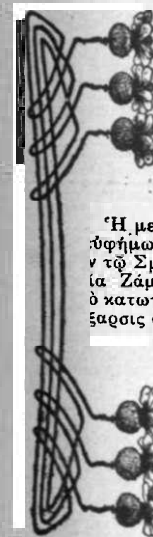
κοῦ Ἀστέρος παρατηρήθη λίαν εὐχάριστον ὄσον καὶ παρήγορον φαινόμενον φιλολογικῆς ποιᾶς κινήσεως παρὰ τῇ παρ' ἡμῖν νεολογίᾳ, ἥτις μετὰ πολλῆς χαρᾶς ὑπεδέξατο τὸ εὐπρόσωπον Περιοδικὸν τῆς προσφιλοῦς πατρίδος καταδείξασα εὐγενῆ αἰσθηματά καὶ προθυμίαν πρὸς ὑποστήριξιν.

Αἱ φιλόμουσοι αὐταὶ ἐκδηλώσεις, ἀνεξαρτήτως πάσης ἄλλης ἀποχρώσεως, χαροποῦσιν ἡμᾶς ἐνορῶντας φαινόμενον τῆς πατρίδος ὑπὸ πολλαπλᾶς ἐπόψεως, διότι εἰς τὰς χεῖρας τῶν νέων μετ' οὐ πολὺ θέλει ἐμπιστευθῆι τὰς τύχας αὐτῆς ἢ πατρὶς, ἥτις ἀπεκδέχεται παρ' αὐτῶν καὶ φρόνησιν καὶ φιλομάθειαν, ἀλλὰ καὶ τὸ ζῶπυρον τοῦ εὐγενοῦς ἐνθουσιασμοῦ, οὗ ἄνευ οὐδὲν γενναῖον δύναται τὰ συντελεσθῆναι.

Ὁ "Αἰολικὸς Ἀστὴρ", καὶ ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης καθήκον αὐτοῦ θεωρεῖ ὅπως ἐκφράσῃ θερμότητάς εὐχαριστίας πρὸς τὸν Μυ-

τιληναϊκόν, Σμυρναϊκόν, Βυζαντινὸν καὶ Ἀθηναϊκόν τύπον δι' ὅσα καλὰ εὐηρεστήθησαν μετὰ περισσῆς εὐγενείας νὰ γράψωσιν ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ ἀ' φυλλαδίου. Ἐπίσης εὐχαριστοῦμεν καὶ τοὺς δι' οἰουδήποτε τρόπου ἐκδηλώσαντας τὴν ὑποστήριξιν αὐτῶν.

Ἀ' τοιαῦται ἐνδείξεις ἐνισχύουσιν ἡμᾶς καὶ λίαν ἐνθαρρύνουσιν εἰς τὸν ἀγῶνά μας.

ΣΕ ΜΙΑ ΜΟΥ ΦΙΛΗ

Ἡ μεθ' ὄλον τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας τῆς λίαν ὑψημῶς γνωστῆ διὰ τῶν ὡραίων ποιησῶν τῆς ἐν τῷ Σμυρναϊκῷ καὶ Βυζαντινῷ τύπῳ Δίς Μαρία Ζάμπα εὐηρεστήθη ὅπως ἀποστείλῃ ἡμῖν ὃ κατωτέρω ποιημάτων ὑπερ διακρίνει χάρις καὶ ἴσως αἰσθηματικὴ οὐχὶ ἐκ τῶν κοινῶν.

Πές μου γλυκερά μου φίλη, ἐκεῖ στὸν Ἄδη, ποῖός τὰ ξανθὰ μαλλιά σου τὰ χτενίζει ; Ποῖός τῶρα, μὲ ροδόσταμο, τὰ λούζει καὶ μ' ἄνθη δροσερά σου τὰ στολίζει ;

Ποῖός σέ γλυκοκοιμίζει ἐκεῖ τὰ βράδνα καὶ σέ τί ἐπάνω τώρα προσκεφάλι νὰ γέρονης, χαϊδεμμένη μου μικρούλα τ' ἀγγελικὸ σου ὀλόξανθο κεφάλι ;

Τῆς μάνας σου τὰ ὀλόθερμα φιλάκια πές μου, ποιά τώρα, σοῦ τὰ δίνουν χεῖλη ; Κι' ἔχεις ἐκεῖ μιὰ φίλη σὰν κι' ἐμένα τόσο πιστή κι' ἀγαπημένη φίλη ;

Ἔχετε ἐκεῖ λουλούδια ; ἔχετε ἦλιο ; Βλέπεις τὸν οὐρανὸ κι' ἀπὸ κεῖ πέρα ; Τόσο ὡμορφα εἶναι ἐκεῖ ποῦ δέν τ' ἀφίνεις γιὰ νάρθης νὰ μᾶς δῆς μιὰ μόνο μέρα ;

Ἦθελα νὰ γνωρίζω, αἰχμάλωτό τους σὰν τί ὡμορφιές κεῖ κάτω σέ κρατοῦνε καὶ σ' ἔκααναν γιὰ πάντα νὰ ξεχάσης ἐκείνους ποῦ ποτέ δέν σέ ξεχνοῦνε! . . .

Ἄχ! νὰ σοῦ πῶ φοβοῦμαι νὰ πεθάνω ! Ὅχι, ποῦ τὴν ζωὴ μου θὰ τὴν χάσω , μὰ ἐκείνους ποῦ ἀγαπῶ κι' ἐγὼ ἐδῶ κάτω, γιὰ πάντοτε φοβοῦμαι μὴ ξεχάσω !

Ἄδανα

Μαρία Ε. Ζάμπα

ΣΚΟΡΠΙΑ ΔΟΤΙΑ

—Ἐν μέγα Εὐχαριστῶ ὁ “Αἰολικός Ἀστὴρ” ἀπὸ ὄλην του τὴν καρδιά ἀπευθύνει πρὸς ὅλους τοὺς δεχθέντας μὲ εὐχαρίστησιν καὶ μὲ εὐμενεὶς κρίσεις τὸ ἀ’ φυλλάδιον.

—Τὰς ἡμέρας τῆς διανομῆς

—διότι μία ἡμέρα δὲν ἐφθάσε—ἡ πόλις μα-παρίστανε γραφικὸν καὶ πανηγυρικὸν θέαμα μὲ τὰ πολύχρωμα ἐξώφυλλα τῶν φυλλαδίων ἅτινα εἰς τὰ πρόθυρα τῶν Καταστημάτων των οἱ φιλόμουσοι ἀναγνώσται ἐδιάβαζαν.

—Ὁ Κυδωνιάτης κατέδειξεν εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν τὴν πατροπαράδοτον φιλομουσίαν του.

—Ἀλλὰ καὶ τοὺς εὐμενεὶς ξένους κριτὰς ὁ “Αἰολικός Ἀστὴρ” θερμότερα εὐχαριστεῖ.

—Καθὼς καὶ σύμπαντα τὸν τύπον ὅστις πανταχόθεν εὐμενεστάτας κρίσεις περὶ τοῦ ἀ’ φυλλαδίου ἐξέφευρον.

—Καρδίαὶ ὑποχρεωτικαὶ λαμβάνουσαι ὑπ’ ὄψιν καὶ τὰς ὕλικὰς μας θυσίας, μετὰ τῶν συγχαρητηρίων των ἔσπευσαν νὰ μᾶς ἀποστείλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν των.

—Συνδυασμὸς λίαν ἐπιτυχῆς εὐγενείας αἰσθημάτων μὲ πρακτικὸν πνεῦμα.

—Τοὺς εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

—Εἰς τὸ ἀνά χεῖρας φυλλάδιον βλέπετε καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ Κωδωνοστασίου τῆς Ἀγ. Φωτεινῆς Σμύρνης.

—Εἶνε κλισέ--ὄπως ὄλα--τοῦ “Αἰολικοῦ Ἀστέρου”.

—Κάποιος Εὐρωπαῖος περιηγητὴς ἐπισκεφθεὶς πρὸ ἐτῶν τὴν Σμύρνην τρία πράγματα ἐθαύμασεν.

—Τὰς ὡραίας γυναῖκας τῆς Σμύρνης.

—Τὸ Κωδωνοστάσιον τῆς Ἀγ. Φωτεινῆς.

—Καὶ τὰ . . . πεπόνια τῆς Σμύρνης.

—Καὶ Σμυρνιαῖς μὲν ἔρχονται κάποτε καὶ ἐδῶ.

—Καὶ πεπόνια Σμυρνωτῆκα μποροῦμεν νὰ φέρωμεν.

—Ἀλλὰ τὸ Κωδωνοστάσιον τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀγ. Φωτεινῆς, ἢ ἐκεῖ πρέπει νὰ πάμε νὰ τὸ θαυμάσωμεν, ἢ νὰ τὸ φέρωμεν ἐδῶ, ὁπότε τότε θὰ ἦτο θαῦμα.

—Ἄλλ’ ἐπειδὴ θαύματα εἰς τὸν Αἰῶνά μας δὲν γίνονται, μεταφέρομεν τὴν εἰκόνα του εἰς τὸ Περιοδικὸν μας.

—Καὶ μερικαὶ λεπτομέρεια.

—Ἐκτίσθη τῷ 1858

—Ἐπεσκευάσθη τῷ 1891

—Καὶ ἔχει ὕψος 30 μέτρων.

—Εἶνε δὲ κομψότατον ὡς παρατηρεῖτε.

—Τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ μοναδικοῦ εἰς τὰ μέρη μας πιεστηρίου ἔκαμεν ὁ κ. Ι. Ἰωαννίδης ἐκ Μυ-

τιλήνης ἐπὶ τοῦτω ἔλθῶν.
—Μηχανικὸς μὲ χρυσὴν καρδιάν καὶ ἰκανότητα ἔκτακτον.

—Τὸ ἀ’ φυλλάδιον χρυσοτυπωθὲν ἐφυλάχθη εἰς τὰ Ἀρχεῖα τοῦ “Αἰολικοῦ Ἀστέρου”.

—Πολλοὶ καὶ πολλὰ ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μὲ γνωρίσουν.

—Διὰ νὰ μὴ τοὺς χαλάσω τὸ χατίρι ἐκπληρῶ τὴν ἐπιθυμίαν των αἰτῆν.

—Καὶ ἀκόμη περισσότερον μάλιστα:

—Θέτω ἀριστερὰ τῆς ὑπογραφῆς μου καὶ τὴν εἰκόνα μου.

—Ὅποτε πλέεν εὐδεμια ἀμφιβολία θὰ ὑπάρχη περὶ τῆς ταυτότητός μου.

—Σὰς χαιρετῶ μὲ τὰς πτέρυγὰς μου μόνον χωρὶς νὰ σὰς τσιμπήσω τὴν φορὰν αὐτὴν.

—Τὸ ὑποφαινόμενον.

ΚΟΥΝΟΥΠΙ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Παναο. Σ. Μ. PORTLEUND. Ἀμερικὴν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ πατριωτικὰς ὑμῶν ἐνεργείας. Φυλλάδια ἀπεστάλησαν ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν συνδρομητῶν κατὰ τὴν σημειουμένην διεύθυνσιν. Ἀπνητήσαμεν ὑμῖν. — Σ. Ψ. Κάϊρον. Ἐγράψαμεν διὰ τοῦ ἐνταῦθα Μ. Σ. Ἐδελπιστοῦμεν ἰκανοποιητικὴν ἀπάντησιν. — Π. Δ. Λάρισαν. Θερμὰς εὐχαριστίας οὐ ἐνοιαφέρον καὶ φιλικὰς ἐνεργείας. Ἀπνητήσαμεν ὑμῖν. — Εὐ. Α. Ἀδραντινον. Εὐχαριστοῦμεν φιλικὴν προθυμίαν. Περιμεινομεν στιγμῶντα. — Σ. Σ. Βουρζανεῖ. Περιμεινομεν ἀνυπομῶνος. Μ. Κ. Σμύρνην. Εὐχαριστοῦμεν εὐγενὲς ἐνοιαφέρον. Γ. Ι. καὶ Μ. Α. ἀλλ’ ἐπὶ τέλους τί γίνεσθε; — Γ. Κ. Πλωμάρι. Περιμεινομεν ἀπάντησίν σας. — Εὐ. Π. Βάλια ἐπιστολὴ ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν, φυλλάδια ἐστάλησαν ταχυδρομικῶς. — Ἀδρι. Οὐ. Σ. Ἐνταῦθα. Συγγαίρομεν δι’ εὐγενῆ αἰσθημάτων δημοσιευθήσεται εἰς προσεχῆς τυχός. — Δ. Γ. Κ. Πέργαμον. ἐπιστολὴν ἐλάβομεν συνδρομητῆς ἐνεγράψαμεν εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

Συνιστῶμεν τοῖς ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν χειρόγραφα πρὸς δημοσίευσιν ὅπως ἢ γραφὴ τυγχάνη εὐανάγνωστος, τὸ δὲ φύλλον τοῦ χάρτου μόνον ἐκ τῆς μιᾶς πλευρᾶς γεγραμμένον: Ἀνυπόγραφον χειρόγραφον ἢ διὰ τῶν ἀρχικῶν μόνον στοιχείων τοῦ ὀνόματος ὑπογραφόμενον οὐδαμῶς λαμβάνεται ὑπ’ ὄψιν.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει δι’ οὐδενὸς χειρογράφου τὴν ἐπιστροφὴν δημοσιευομένου ἢ μὴ εὐθύνεται ἢ Διευθύνσις.

Ζητεῖται νεανίας μὲ καλὰς συστάσεις πρὸς στοιχειώδη γραφικὴν ἐργασίαν καὶ διεκπεραίωσιν τοῦ “Αἰολικοῦ Ἀστέρου”.

Ἐπεὶ ὑπεύθυνος Χαρ. Γ. Βαφειάδης

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ Ν. Ε. ΣΠΥΡΕΛΗ

Τὸ πλουσιώτερον τῶν ἐν τῇ πόλει μας εἰς ποικίλιαν εἰδῶν ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ, ΧΑΡΤΙΚΩΝ, ΦΑΚΕΛΛΩΝ καὶ ἀπάντων τῶν λοιπῶν χρειωδῶν διὰ ΓΡΑΦΕΙΑ καὶ ΣΧΟΛΕΙΑ.

Μὲ εἰδικότητα ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ εἰδῶν, ΜΟΥΣΑΜΑΔΩΝ δι’ ΕΠΙΣΤΡΩΣΕΙΣ διὰ ΤΡΑΠΕΖΟΜΑΝΔΗΛΑ καὶ λοιπῶν καὶ ΜΕ ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ ἄλλα εἶδη.

Τιμαὶ ὠρισμέναι ἐκτὸς Συναγωνισμοῦ.

“ΝΕΟΤΕΡΙΣΜΟΣ”

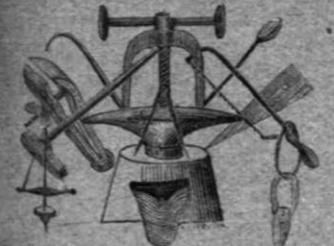
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
Ἐκδιδόμενον ὁὶς τοῦ Μηνός
ΕΝ ἈΘΗΝΑΙΣ

Ἐμπειροεχὸν πάντα τὰ νέα «Patron» Ἰγνάρια φορεμάτων ὡς καὶ ἐργαλείων, ἀπαραίτητον διὰ πᾶσαν Οἰκογένειαν

Γενικοὶ ἀντιπρόσωποι ἐν Κυδωνίαις καὶ τῶν πέριξ.

ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΥ
Γραφεῖον ἐναντι τραπέζης Μυτιλήνης

ΦΑΝΟΠΟΙΕΙΟΝ & ΜΑΡΚΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΑΛΕΞΑΝΔΡ. Α ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ
ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ

Κατασκευάζονται μάρκες παντὸς εἶδους μετὰ διαφόρων καλλιτεχνικῶν σημάτων, καὶ χαρακτῆρων Κατασκευὴ στεγνῶν, φίλτρων, μπάνιων, φανῶν διαφόρων εὐρωπαϊκῶν σχεδίων. Ἐπισκευάζονται παντὸς εἶδους φῶτα, ΛΟΥΕ, ΜΙΛΑΝΣΑΡ, ΡΑΛΙΟΥΜ, ΓΑΖΟΛΙΝΗΣ Κ. Α. Π.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΕΜ. ΧΑΤΖΕΛΗ
ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ
ΟΔΟΣ ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ, ΑΚΡΙΒΩΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ
ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΠΑΡΟΕΝΑΓΡΓΕΙΟΥ

Ἐργασία ἡγγυημένη ἐπὶ χάρτου πλατινότητος
Φωτογραφία ἀπὸ μικροσκοπικῶν μέχρι τελείου φυσικῶν
μεγέθους
Τιμαὶ συμφέρουσαι δι’ ἅλους

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Η ΑΝΑΤΟΛΗ
ΖΑΧΑΡΙΟΥ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ
ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ

Κτίριον νεώτατον ἐκτάκτου ἀρχιτεκτονικῆς.
Ἰδιοκτησία Ν. Δ. ΓΟΝΑΤΑ εἰς τὸ κέντρον τῆς
πόλεως.

Ἐπίπλωσις ἐξόχως τελεία, σπανία ἔτι καὶ διὰ τὰς
μεγαλουπόλεις τῆς Τουρκίας.

Περιποίησις καὶ ὑπηρεσία « Non Plus Ultra. »

Γεύματα ἐπὶ παραγγελίᾳ Γάλα — Ζῦθος καὶ ἄλλα
τὰ Ευρωπαϊκὰ ποτά.

